

1 ЦАРЕ

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19
20	21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31							

ГЛАВА 1

Имаше един човек от Раматаим-софим, от Ефремовата хълмиста земя, на име Елкана, син Ероамов, син Елиуев, син Тоуев, син на Суфа ефратец.

² Той имаше две жени; името на едната бе Анна, а името на другата Фенина. И Фенина имаше деца, а Анна нямаше деца.

³ Тоя човек отиваше от града си всяка година, за да се поклони и да принесе жертва на Господа на Силите в Сило, гдето двамата Илиеви синове, Офний и Финеес бяха свещеници пред Господа.

⁴ И една година, когато настъпи денят, в който Елкана принесе жертва, той даде дялове на жена си Фенина; на всичките ѝ синове, и на дъщерите ѝ;

⁵ а на Анна даде двоен дял, защото обичаше Анна. Но Господ беше заключил утробата ѝ.

⁶ А съперницата ѝ я дразнеше много, за да я направи да тъжи, за гдето Господ беше затворил утробата ѝ.

⁷ (Така ставаше всяка година; колкото пъти отиваше в Господния дом, така Фенина я дразнеше; а тя плачеше и не ядеше).

⁸ Но мъжът ѝ Елкана ѝ каза: Анно, защо плачеш? защо не ядеш? и защо е нажалено сърцето ти? Не съм ли ти аз по-желателен от десет сина?

⁹ А като ядоха в Сило и като пиха, Анна стана. (А свещеникът Илий седеше на стол близо при стълба на вратата при Господния храм).

¹⁰ Тя, прочее, преогорчена в духа си, се молеше Господу, и плачеше твърде много.

¹¹ И направи обрек, казвайки: Господи на Силите, ако наистина погледнеш благосклонно към скръбта на слугинята Си, и ме спомниш, и не забравиш слугинята Си, но дадеш на слугинята Си мъжко дете, то ще го дам Господу за през всичките дни на живота му, и бръснач няма да мине през главата му.

¹² А като продължаваше да се моли пред Господа, Илий забелязваше устата ѝ.

¹³ Защото Анна говореше в сърцето си; само устните ѝ мърдаха, а гласът ѝ не се чуваше; затова, на Илия се стори, че беше пияна.

¹⁴ За туй Илий ѝ рече: До кога ще си пияна? Остави се от това твое вино.

¹⁵ А Анна в отговор рече: Не, господарю мой, аз съм жена преоскъrbена в духа си; нито вино, нито спиртно питие съм пила, но излях душата си пред Господа.

¹⁶ Не считай слугинята си за лоша жена; защото от голямото си оплакване от скръбта си съм говорила до сега.

- 17** Тогава Илий в отговор рече: Иди с мир; и Израилевият Бог нека изпълни прощението, което си отправила към Него.
- 18** И тя рече: Дано слугинята ти придобие благословението ти. Тогава жената отиде по пътя си, и яде, и лицето ѝ не беше вече скръбно.
- 19** И като станаха рано сутринта, та се поклониха пред Господа, върнаха се та отидоха в дома си у Рама. И Елкана позна жена си Анна, и Господ я спомни.
- 20** И когато се изпълни времето, откак Анна зачна, роди син; и нарече го Самуил {Т.е., Изискан от Бога.}; защото, каза: От Господа го изпросих.
- 21** И Елкана с целия си дом отиде, за да принесе Господу годишната жертва и обрека си.
- 22** Но Анна не отиде, защото рече на мъжа си: Не ща да отида докато не се отбие детето; тогава ще го занеса, за да се яви пред Господа и да живее там за винаги.
- 23** И мъжът ѝ Елкана ѝ рече: Стори каквото ти се вижда за добро; седи докато го отбиеш; само Господ да утвърди словото Си! И тъй, жената седеше и доеше сина си докато го отби.
- 24** И когато го отби, заведе го със себе си, заедно с един тригодишен юнец, и с една ефа брашно, и с един мех вино, и донесе го в Господния дом в Сило. А детето беше малко.
- 25** И като заклаха юнеца, донесоха детето при Илия.
- 26** И Анна рече: О, господарю мой, заклевам се в живота на душата ти, господарю мой, аз съм жената, която бе застанала тук близо при тебе, та се молеше Господу.
- 27** За това дете се молах: и Господ ми изпълни прощението, което отправих към Него.
- 28** Затова и аз го дадох на Господа; през всичките дни на живота си ще бъде посветен {Еврейски: Дадено на заем.} на Господа. И той се поклони там на Господа.

ГЛАВА 2

Тогава Анна се помоли, като казваше: - Развесели се сърцето ми в Господа; Въздигна се рога ми чрез Господа; Разшириха се устата ми срещу неприятелите ми, Защото се развеселих в спасението Ти.

- 2** Няма свет какъвто е Господ; Защото няма друг освен Тебе, Нито канара като нашия Бог.
- 3** Не продължавайте да говорите горделиво; Да не излезе високомерие из устата ви; Защото Господ е Бог на знания, И от Него се претеглят делата.
- 4** Лъковете на силните се строшиха; А немощните се препасаха със сила.
- 5** Ситите се пазариха за хляб; А гладните престанаха да гладуват. Ей, и неплодната роди седем, А многодетната изнемоща.
- 6** Господ умъртвява, и съживява; Сваля в ада {Еврейски: Шеол, т.е. място на умрелите.}, и възвежда.
- 7** Господ осиромашава човека, и обогатява; Смирива човека, и въздига.
- 8** Въздига бедния от пръстта, И възвишава сиромаша от буницето, За да ги направи да седнат между князете, И да наследят славен престол; Защото стълбовете на земята са на Господа, Който и постави на тях вселената.
- 9** Ще пази нозете на светиите Си; А нечестивите ще погинат в тъмнината; Понеже със сила не ще надделее човек.

- 10** Противниците на Господа ще се сломят; Ще гръмне от небето против тях; Господ ще съди краищата на земята, И ще даде сила на царя Си, И ще въздигне рога на помазаника Си.
- 11** Тогава Елкана си отиде у дома си в Рама. А детето слугуваше Господу пред свещеника Илия.
- 12** А Илиевите синове бяха лоши човеци, които не познават Господа.
- 13** Тия свещеници постъпваха към хората така: когато някой принасяше жертва, като се вареше месото, слугата на свещеника дохождаше с тризъбна вилица в ръка
- 14** и забождаше я в тенджерата или в котела, или в котлето, или в гърнето; и каквото издигаше вилицата, свещеникът го вземаше за себе си. Така постъпваха в Сило с всичките израилтяни, които дохождаха там.
- 15** Даже и преди да изгорят тлъстината, слугата на свещеника дохождаше та казваше на човека, който принасяше жертвата: Дай на свещеника месо за печене, защото няма да приеме от тебе варено месо, но сурово.
- 16** И ако човекът му рече: Нека изгорят първо тлъстината, и сетне си вземеш колкото желае душата ти, тогава му казваше: Не, но сега ще дадеш, и ако не, ще взема на сила.
- 17** Така грехът на тия младежи беше твърде голям пред Господа; защото хората се отвращаваха от Господната жертва.
- 18** А Самуил слугуваше пред Господа, дете препасано с ленен ефод.
- 19** И майка му правеше за него горна дрешка та му донасяше всяка година, когато дохождаше с мъжа си, за да принесе годишната жертва.
- 20** И Илий благослови Елкана и жена му, като каза: Господ да ти даде рожба от тая жена вместо заема, който дадохте на Господа. И те отидоха на мястото си.
- 21** И Господ посети Анна; и тя зачна и роди три сина и две дъщери. А детето Самуил растеше пред Господа.
- 22** А като беше Илий много стар, чу всичко, що правили синовете му на целия Израил, и как лежели с жените, които слугували при входа на шатъра за срещане.
- 23** И той им рече: Защо правите такива работи? понеже слушам лоши работи за вас от всички тия люде.
- 24** Недейте, чада мои; защото не е добър слухът, който чувам; вие правите Господните люде да стават престъпници.
- 25** Ако съгреши човек на човека ще стане моление Богу за него {Или: Бог ще го съди.}; но ако съгреши някой Господу, кой ще се моли за него? Но те не послушаха гласа на баща си, защото Господ щеше да ги погуби.
- 26** А детето Самуил растеше и придобиваше благоволението и на Господа и на хората.
- 27** Тогава дойде един Божий човек при Илия та му рече: Така казва Господ: Не съм ли Се открил явно на бащиния ти дом когато те бяха в Египет у Фараоновия дом?
- 28** И не съм ли избрал него измежду всичките Израилеви племена за Мой свещеник, за да принася жертва на олтара Ми, да гори темян и да носи ефод пред Мене? И не съм ли дал на бащиния ти дом всичките приноси чрез огън от израилтяните?
- 29** Защо, прочее, ритате жертвата Ми и приноса Ми, който съм заповядал да принасят в жилището Ми, и почиташ синовете си повече от Мене, за да се гоите с по-доброто от всичките приноси на хората Ми Израеля?
- 30** Затова Господ Израилевият Бог каза: Аз наистина думам, че твоят дом и домът на баща ти щяха да ходят пред Мене до века; но сега Господ казва: Далеч от Мене!

защото ония, които славят Мене, тях ще прославя Аз, а ония, които Ме презират, ще бъдат презрени.

31 Ето, идат дните, когато ще пресека мишцата ти и мишцата на бащиния ти дом, така щото да няма старец в дома ти.

32 И посред всичките блага, които ще се дават на Израиля, в жилището Ми ще видиш утеснение {Или: противник.}; и не ще има старец в дома ти до века.

33 И оня от твоите, когото не отсека от олтара Си, ще бъде за изнуряване на очите ти и за огорчаване на душата ти; и всичките внуци на дома ти ще умират в средна възраст.

34 И това, което ще дойде върху двамата ти сина, върху Офния и Финееса, ще ти бъде знамение: в един ден и двамата ще умрат.

35 И Аз ще Си въздигна верен свещеник, който ще постъпва според това, което е в сърцето Ми и в душата Ми; и ще му съградя непоколебим дом; и той ще ходи пред помазаника Ми до века.

36 А всеки, който остане в твоя дом, ще дохожда да му се кланя за малко пари и за един хляб, и ще казва: Назначи ме, моля, на някоя от свещеническите служби, за да ям едно късче хляб.

ГЛАВА 3

А в ония дни, когато детето Самуил слугуваше Господу пред Илия, слово от Господа беше рядкост, и нямаше явно видение.

2 И в онова време, когато Илий лежеше на мястото си, (а очите му бяха почнали да ослабват та не можеше да вижда),

3 и Божият светилник не беше още изгаснал в Господния храм, гдето беше Божият ковчег, и Самуил си беше легнал,

4 Господ повика Самуила; и той рече: Ето ме.

5 И завече се при Илия та рече: Ето ме, защо ме повика. А той рече: Не съм те повикал; върни се та си легни. И той отиде и си легна.

6 А Господ извика още втори път: Самуиле! И Самуил стана та отиде при Илия и рече: Ето ме, защо ме повика? А той отговори: Не съм те викал, чадо мое; върни се та си легни.

7 Самуил не познаваше още Господа; и слово от Господа не беше му се откривало.

8 И Господ повика Самуила още трети път. И той стана та отиде при Илия и рече: Ето ме, защото ме повика. Тогава Илия разбра, че Господ е повикал детето.

9 Затова, Илий каза на Самуила: Иди та си легни; и ако те повика, кажи: Говори, Господи, защото слугата Ти слуша. И тъй, Самуил отиде та си легна на мястото си.

10 И Господ дойде та застана и извика както по-напред: Самуиле! Самуиле! Тогава Самуил каза: Говори, защото слугата Ти слуша.

11 Тогава Господ каза на Самуила: Ето, Аз ще извърша в Израиля едно такова дело, щото на всеки, който го чуе, ще му писнат двете уши.

12 В оня ден ще извърша против Илия всичко, що говорих за дома му; ще почна и ще свърша.

13 Защото му известих, че ще съдя дома му до века поради беззаконието което той знае; понеже синовете му навлякоха проклетия на себе си, а той не ги възпря.

14 За това се заклек за Илиевия дом, че беззаконието на Илиевия дом няма да се

очисти до века с жертва, нито с принос.

15 И Самуил лежа до утринта; после отвори вратата на Господния дом. Но Самуил се боеше да каже видението на Илиа.

16 А Илиа повика Самуила, казвайки: Самуиле! чадото мое! А той рече: Ето ме.

17 И каза: Какво слово ти говори Господ? не крий го, моля, от мене. Така да ти направи Бог, да! и повече да притури, ако скриеш от мене някоя от всичките думи, които ти е говорил.

18 Тогава Самуил му каза всичко, и не скри нищо от него. И рече Илий: Господ е; нека стори каквото Му е угодно.

19 И Самуил растеше; и Господ бе с него, и не оставаше да падне на земята ни една от неговите думи.

20 И целият Израил, от Дан до Вир-савее, позна, че Самуил беше потвърден {Или: верен.} за Господен пророк,

21 И Господ пак се явяваше в Сило; защото Господ се откриваше на Самуила в Сило чрез словеса от Господа. И Самуиловите думи се разнасяха {Или: се изпълняваха.} по целия Израил.

ГЛАВА 4

В това време Израил излезе на бой против филистимците и разположи стан близо при Евен-езер; а филистимците разположиха стан в Афек.

2 И филистимците се опълчиха против Израиля; и когато започнаха битката, Израил се пръсна пред филистимците, и около четири хиляди мъже бяха убити на полесражението.

3 А като дойдоха хората в стана, Израилевите старейшини казаха: Защо ни поразил Господ днес пред филистимците? Нека донесем при себе си ковчега за плочите на Господния завет от Сило, тъй щото, като дойде всред нас, да ни избави от ръката на неприятелите ни.

4 И така, хората пратиха в Сило, та донесоха от там ковчега на завета на Господа на Силите, Който обитава между херувимите; и двамата Илиеви сина, Офний и Финеес, бяха там с ковчега на Божия завет.

5 И като дойде ковчегът на Господния завет в стана, целият Израил възкликна с голям глас, тъй щото земята проехтя.

6 А филистимците като чува шума на възклицанието, рекоха: Що значи това шумно и голямо възклицание в стана на евреите? и научиха се, че Господният ковчег дошъл в стана.

7 Тогава филистимците се уплашиха, защото казваха: Бог е дошъл в стана. И рекоха: Горко ни! Защото такова нещо не е ставало до сега.

8 Горко ни! Кой ще ни избави от ръката на тия мощни богове? Тия са боговете, които поразиха египтяните с всякаква язва в пустинята.

9 Укрепете се, филистимци, бъдете мъжествени, за да не станете слуги на евреите, както те станаха на вас; бъдете мъжествени, та се бийте с тях.

10 Тогава филистимците се биха; и Израил беше поразен, и всеки побягна в шатъра си; и стана много голямо поражение, защото паднаха тридесет хиляди пешаци от Израиля.

11 и Божият ковчег бе хванат; и двамата Илиеви сина, Офний и Финеес, бяха убити.

- ¹² Тогава един човек от Вениамина се завтече от битката, та отиде в Сило, в същия ден, с раздрани дрехи и с пръст на главата си.
- ¹³ И като стигна, ето, Илий седеше на стола си край пътя та пазеше, защото сърцето му трепереше за Божия ковчег. И когато дойде човекът в града та извести това, целият град извика.
- ¹⁴ А Илий, като чу шума на викането каза: Що значи тоя шум и глъч? И човекът дойде бързо та извести на Илия.
- ¹⁵ Илий беше тогава на деветдесет и осем години; и очите му бяха ослабнали та не можеше да вижда.
- ¹⁶ И човекът каза на Илия: Аз дойдох от сражението; още днес избягах от битката. И рече: Що стана, чадо мое?
- ¹⁷ И вестителят в отговор рече: Израил побягна пред филистимците, при това стана голямо поражение между людете, освен това и двамата ти сина, Офний и Финеес, умряха, и Божият ковчег е хванат.
- ¹⁸ А щом спомена за Божия ковчег, Илий падна от стола възник край портата, и вратът му се строши, и умря; защото беше стар и тежък човек. И той съди Израиля четиридесет години.
- ¹⁹ А снаха му, Финеесовата жена, която беше непразна, готова да роди, щом чу известието, че Божият ковчег бил хванат, и че свекърът ѝ и мъжът ѝ умрели, преви се и роди, защото болките ѝ я хванаха.
- ²⁰ И когато умираше, жените, които стояха около нея, ѝ рекоха: Не бой се, защото си родила син. Но тя не отговори, нито даде внимание.
- ²¹ И нарече детето Ихавод {Т.е., Неславен.}, като казваше: Славата се изгуби от Израиля, (защото Божият ковчег се хванал, и защото свекърът ѝ и мъжът ѝ умрели);
- ²² каза прочее: Славата се изгуби от Израиля, защото Божият ковчег се хвана.

ГЛАВА 5

- А** филистимците, като хванаха Божия ковчег, занесоха го от Евен-езер в Азот.
- ² И филистимците взеха Божия ковчег та го внесоха в капището на Дагона, и поставиха го до Дагона.
- ³ И на следния ден, когато азотяните станаха рано, ето Дагон паднал с лицето си на земята пред Господния ковчег. И взеха Дагона та го поставиха на мястото му.
- ⁴ И на другия ден като станаха рано сутринта, ето Дагон пак паднал с лицето си на земята пред Господния ковчег, и главата на Дагона и двете длани на ръцете му, отсечени върху прага; само трупът на Дагона беше останал.
- ⁵ (За това, нито Дагоновите жреци, нито някои от ония, които влизат в Дагоновото капище, не стъпват на прага му {Еврейски: на Дагона.} в Азот до днес).
- ⁶ Но ръката на Господа натегна над азотяните, и Той ги изтреби, и порази с хемороиди тях и Азот и околностите му.
- ⁷ И като видяха азотските мъже, че такава е работата, рекоха: Ковчегът на Израилевия Бог няма да стои между нас, защото ръката Му тежи върху нас и върху бога ни Дагона.
- ⁸ За това, пратиха та събраха при себе си всичките филистимски началници и рекоха: Що да сторим с ковчега на Израилевия Бог? А те отговориха ковчегът на Израилевия Бог нека се пренесе в Гет. И тъй пренесоха в Гет ковчега на Израилевия

Бог.

⁹ Но като го пренесоха, ръката на Господа беше против града с много голямо поражение; и Той удари градските мъже от малък до голям, та избухнаха по тях хемороиди.

¹⁰ Затова, пратиха Божия ковчег в Акарон. А като дойде Божият ковчег в Акарон, акаронците извикаха, казвайки: Донесоха ковчега на Израилевия Бог у нас, за да измори нас и людете ни.

¹¹ И тъй, пратиха да съберат всичките филистимски началници, и рекоха: Изпратете ковчега на Израилевия Бог, и нека се върне на мястото си, за да не измори нас и людете ни; защото имаше смъртно поражение по целия град; Божията ръка тежеше там твърде много.

¹² И мъжете, които не умряха, бяха поразени с хемороиди; и викът от града се издигна до небето.

ГЛАВА 6

Господният ковчег стоя във Филистимската земя седем месеца;

² и тогава филистимците повикаха жреците и чародеите и казаха: Що да сторим с Господния ковчег? Кажете ни как да го изпратим на мястото му?

³ А те рекоха: Ако изпратите ковчега на Израилевия Бог, не го изпращайте празен, но непременно му отдайте принос за престъпление; тогава ще оздравеете, и ще узнаете защо ръката Му не се е оттеглила от вас.

⁴ И казаха: Какъв принос за престъпление трябва да му отдадем? А те рекоха: Пет златни хемороиди и пет златни мишки, според числото на филистимските началници; защото същата язва беше върху всички вас и върху началниците ви.

⁵ Затова, да направите подобия на хемороидите си, и подобия на мишките, които повреждат земята ви; и да отдадете слава на Израилевия Бог, та дано би олекчил ръката Си над вас, над боговете ви, и над земята ви.

⁶ Защо, прочее, закоравявате сърцата си, както египтяните и Фараон закоравиха сърцата си? След като извърши чудеса wśród тях, те не пуснаха ли людете да си отидат, и те тръгнаха?

⁷ И тъй сега, вземете си една нова кола, та я пригответе, вземете и две дойни крави, на които хомот не е турян, и впрегнете кравите в колата, а телците им вземете отподир тях и върнете ги у дома.

⁸ Тогава вземете Господния ковчег та го турете на колата; и златните неща, които Му отдавате в принос за престъпление, турете в ковчежец от страната му; и изпратете го да иде.

⁹ И гледайте: ако тръгне по пътя към своята граница у Ветсемес, тогава Той ни е сторил това голямо зло; но ако не, тогава ние ще знаем, че не е Неговата ръка, която ни е поразила, но това ни е постигнало случайно.

¹⁰ И мъжете сториха така: взеха две дойни крави, та ги впрегнаха в колата, а телците им затвориша у дома.

¹¹ И положиша на колата Господния ковчег, и ковчежеца със златните мишки и подобията на хемороидите си.

¹² И кравите се отправиха по пътя направо за Витсемес; все по друма вървяха, и ревяха, като отиваха, без да се обръщат ни на дясно, ни на ляво; а филистимските началници идеха подир тях до границата на Ветсемес.

- 13** А ветсемесците жънеха пшеницата си в долината; и като подигнаха очи, видяха ковчега, и като го видяха, зарадваха се.
- 14** И колата влезе в нивата на Исуса ветсемесеца та застана там, гдето имаше голям камък; и нацепиха дървата на колата, та принесоха кравите във всеизгаряне Господу.
- 15** Тогава левитите снеса Господния ковчег и ковчежеца, който беше с него, в който бяха златните неща, и ги положиха на големия камък; и в същия ден ветсемеските мъже принесоха всеизгарения и пожертвуваха жертви Господу.
- 16** А петимата филистимски началници, като видяха това, върнаха се в Акарон в същия ден.
- 17** А златните хемороиди, които филистимците отдадоха Господу в принос за престъпление, бяха следните: един за Азот, един за Газа, един за Аскалон, един за Гет, един за Акарон;
- 18** а златните мишки бяха според числото на всичките филистимски градове принадлежащи на петимата началници, както оградените градове, така и неоградените села, дори до големия камък {Или: Авел.}, на който положиха Господния ковчег, - камък, който стои до днес в нивата на Исуса ветсемесеца.
- 19** Но Господ порази ветсемеските мъже за гдето погледнаха в Господния ковчег, като порази от хората петдесет хиляди и седемдесет мъже; и хората плакаха, защото Господ порази хората с голямо изстребление.
- 20** И ветсемеските мъже казаха: Кой може да застане пред Господа, пред светия тоя Бог? и при кого да отиде Той от нас?
- 21** Сетне изпратиха вестители до кириатиаримските жители да кажат: Филистимците донесоха назад Господния ковчег; слезте и изкачете го при себе си.

ГЛАВА 7

Тогава кириатиаримските мъже дойдоха та дигнаха Господния ковчег, и донесоха го в Авинадавовата къща на хълма; и осветиха сина му Елеазара, за да пази Господния ковчег.

- 2** И от деня, когато ковчегът бе положен в Кириатиарим, мина се много време - двадесет години; и целият Израилев дом въздишаше за Господа.
- 3** И Самуил говори на целия Израилев дом, казвайки: Ако се обръщате от все сърце към Господа, махнете отсред себе си чуждите богове и асартите, та пригответе сърцата си за Господа и само Нему служете; и Той ще ви избави от ръката на филистимците.
- 4** Тогава израилтяните магнаха ваалимите и асартите та служеха само на Господа.
- 5** После Самуил каза: Съберете целия Израил в Масфа, и ще се помоля за вас Господу.
- 6** И тъй събраха се в Масфа, и наляха вода, която изляха пред Господа, и постиха през оня ден, и рекоха там: Съгрехихме на Господа. И Самуил съдеше израилтяните в Масфа.
- 7** А като чуа филистимците, че израилтяните се събрали в Масфа, филистимските началници излязоха против Израила. Като чуа това, израилтяните уплашиха се от филистимците.
- 8** И израилтяните рекоха на Самуила: Не преставай да викаш за нас към Господа нашия Бог, за да ни избави от ръката на филистимците.

- ⁹ За това, Самуил взе едно млечниче агне, та го принесе цяло всеизгаряне Господу; и Самуил извика към Господа за Израиля, и Господ го послуша;
- ¹⁰ защото, когато принасяше Самуил всеизгарянето, понеже филистимците се приближиха да се бият с Израиля, в същия ден Господ гръмна със силен гръм върху филистимците и ги смути; и те бяха поразени пред Израиля.
- ¹¹ Израилевите мъже излязоха от Масфа, та гониха филистимците, и поразяваха ги до под Вет-хар.
- ¹² Тогава Самуил взе един камък та го постави между Масфа и Сен, и нарече го Евен-езер {Т.е., Камък на Помощ.}, като казваше: До тука ни помогна Господ.
- ¹³ Така филистимците бяха покорени и не дойдоха вече в Израилевите предели; и Господната ръка беше против филистимците през всичките дни на Самуила.
- ¹⁴ И градовете, които филистимците бяха превзели от Израиля, бяха повърнати на Израиля, от Акарон до Гет; и Израил освободи техните околности от ръката на филистимците. А между Израиля и аморейците имаше мир.
- ¹⁵ И Самуил съдеше Израиля през всичките дни на живота си.
- ¹⁶ И всяка година той отиваше да обикаля Ветил, Галгал и Масфа, и съдеше Израиля във всички тия места;
- ¹⁷ а после се връщаше в Рама, защото домът му беше там, па и там съдеше Израиля. Там издигна и олтар на Господа.

ГЛАВА 8

Самуил, когато остаря, постави синовете си съдии над Израиля.

- ² Името на първородния му беше Иоил, а името на втория му Авия; те бяха съдии във Вир-савее.
- ³ Но синовете му не ходеха в неговите пътища, но се отклониха та отиваха след сребролюбieto, и вземаха подкуп, и извърщаха правосъдието.
- ⁴ Тогава всичките Израилеви старейшини се събраха, та дойдоха при Самуила в Рама и му рекоха:
- ⁵ Ето, ти остаря, и синовете ти не ходят в твоите пътища; постави ни, прочее, цар, който да ни съди, както е у всичките народи.
- ⁶ Обаче на Самуила не бе угодно гдето рекоха: Дай ни цар, който да ни съди. И Самуил се помоли на Господа.
- ⁷ А Господ каза на Самуила: Послушай гласа на людетe за всичко, що ти говорят, защото не отхвърлиха тебе, но Мене отхвърлиха, за да не царувам над тях.
- ⁸ Според всичките дела, които те са вършили от деня, когато съм ги извел от Египет дори до тоя ден, като са Ме оставяли и са служили на други богове, така правят и на тебе.
- ⁹ Сега, прочее, слушай гласа им, обаче тържествено протестирай пред тях, и покажи им как ще постъпва царят, който ще царува над тях.
- ¹⁰ Самуил, прочее, каза всичките Господни думи на людетe, които искаха цар от него.
- ¹¹ Каза още: Така ще постъпва царят, който ще се възцари над вас; ще взема синовете ви и ще ги определя за колесниците си, и да му бъдат конници, и за да тичат пред колесниците му.
- ¹² И ще си ги назначава хилядници и петдесетници, и ще ги поставя да работят

земята му, да жънат жетвата му, и да правят военните му оръжия и приборите за колесниците му.

13 Ще взема и дъщерите ви за мироварици и готвачки и хлебарки.

14 И ще взема по-добрите от нивите ви, лозята ви и маслините ви и ще ги дава на слугите си.

15 Ще взема и десетъка от посевите ви и от лозята ви и ще ги дава на скопците си и на слугите си.

16 И ще взема слугите ви, слугините ви, по-добрите момчета, и ослите ви и ще ги употребява в своите работи.

17 Ще взема десетък от стадата ви; и вие ще му бъдете слуги.

18 В оня ден ще викате поради царя си, когото ще сте си избрали; но Господ няма да ви послуша в оня ден.

19 Обаче, хората не искаха да послушат Самуиловия глас, а рекоха: Не, но цар нека има над нас,

20 за да бъдем и ние както всичките народи, и нашият цар да ни съди, и да ни предвожда, и да воюва в боевете ни.

21 И Самуил, като изслуша всичките думи на хората, каза ги в ушите на Господа.

22 А Господ каза на Самуила: Послушай гласа им и постави им цар. Тогава Самуил каза на Израилевите мъже: Идете всеки в града си.

ГЛАВА 9

Имаше човек от Вениамина на име Кис, син на Авиила, син на Серора, син на Вехората, син на Афия, човек вениаминец, силен и храбър.

2 А той имаше син на име Саул, отборен и твърде красив; между израилтяните нямаше човек по-красив от него; от рамената си и нагоре беше по-висок от всичките люде.

3 И ослиците на Сауловия баща се изгубиха; затова Кис каза на сина си Саула: Вземи сега със себе си един от слугите и стани та иди да търсиш ослиците.

4 И тъй, той мина през Ефремовата хълмиста земя, мина и през земята Салиса, но не ги намери; после мина през земята Саалим, но и там ги нямаше; и заминаха през Вениаминовата земя, но не ги намери.

5 А когато дойдоха в земята Суф, Саул каза на слугата, който беше с него: Ела да се върнем; да не би баща ми да престане да се грижи за ослиците, и да започне да мисли за нас.

6 А той му рече: Ето в този град има Божий човек, човек, който е на почит; всичко що казва непременно се сбъдва; да идем, прочее, там, негли би могъл да ни каже нещо за това, поради което пътуваме.

7 И Саул каза на слугата си: Но ако отидем, какво да занесем на човека? защото хлябът в съдовете ни се свърши, и няма подарък да занесем на Божия човек. Що имаме?

8 И слугата пак отговори на Саула, казвайки: Ето в ръката ми се намира четвърт сребърен сикъл, който ще дам на Божия човек, за да ни покаже пътя.

9 (В старо време в Израила, когато някой отиваше да се допита до Бога, думаше така: Елате да идем при гледача; защото оня, който се нарича пророк, се наричаше по-напред гледач).

- 10** Тогава Саул каза на слугата си: Добре казваш; ела да идем. И тъй отидоха в града, гдето беше Божият човек.
- 11** И като се изкачваха по нагорницето към града, намериха моми излезли да наляят вода и казаха им: Тук ли е гледачът?
- 12** А те в отговор казаха им: Тук е; ето го пред тебе; побързай сега, защото днес дойде в града, понеже хората имат днес жертва на високото място.
- 13** Щом възлезете в града, ще го намерите преди да се изкачи на високото място да яде; защото хората не ядат до като не дойде той, понеже той благославя жертвата; след това поканените ядат. И тъй, качете се сега, защото около тоя час ще го намерите.
- 14** Прочее, те се изкачиха към града; и като влизаха в града, ето Самуил излизаше насреща им, за да се изкачи на високото място.
- 15** А Господ беше открил на Самуила, един ден преди да дойде Саул, като беше казал:
- 16** Утре около тоя час ще изпратя до тебе човек от Вениаминовата земя; него да помажеш княз над хората Ми Израеля, и той ще избави хората Ми от ръката на филистимците; защото Аз погледнах благосклонно към хората Си, понеже викът им стигна до Мене.
- 17** И когато Самуил видя Саула, Господ му рече: Ето човекът, за когото ти говорих! Той ще началствува над хората Ми.
- 18** В същото време Саул се приближи до Самуила в портата и каза: Покажи ми, моля, где е къщата на гледача.
- 19** И Самуил в отговор рече на Саула: Аз съм гледачът; изкачай се пред мене на високото място, за да ядете днес с мене; а утре ще те изпратя, и ще ти явя всичко, що имаш на сърцето си.
- 20** А колкото за ослиците ти, които се изгубиха преди три дена, нямай грижа за тях, защото се намериха. И към кого е всичкото желание на Израеля? не е ли към тебе и към целия дом на баща ти?
- 21** А Саул в отговор рече: Не съм ли аз Вениаминец, от най-малкото от Израилевите племена? и не е ли семейството ми най-малко от всичките семейства на Вениаминовото племе? Защо, прочее, ми говориш по тоя начин?
- 22** А Самуил взе Саула и слугата му та ги въведе в гостната стая, и даде им първото място между поканените, които бяха около тридесет души.
- 23** Тогава Самуил каза на готвача: Донеси дела, който ти дадох, за който ти рекох: Пази това при себе си.
- 24** И така, готвачът дигна бедрото и онова, що беше върху него та го сложи пред Саула. И Самуил рече: Ето запазеното; тури го пред себе си та яж, защото за тоя час то е било запазено за тебе след като рекох, че ще поканя хората. И тъй Саул яде със Самуила в оня ден.
- 25** И като слязоха от високото място в града, Самуил се разговори със Саула на къщния покрив.
- 26** И станаха рано; и около зазоряване Самуил повика Саула на къщния покрив, казвайки: Стани да те изпратя. И Саул стана, та излязоха вън двамата, той и Самуил.
- 27** А като слизаха към градския край, Самуил каза на Саула: Заповядай на слугата да заmine пред нас, (и той замина); а ти постой малко, за да ти известя Божието слово.

ГЛАВА 10

Тогава Самуил взе съда с миро та го изля на главата му, целуна го и каза: Не помага ли те Господ за княз над наследството Си?

² Като си заминеш днес от мене, ще намериш двама човека близо при Рахилиния гроб, във Вениаминовата земя у Селса; и те ще ти рекат: Намериха се ослиците, които ти отиде да търсиш; и, ето, баща ти престана да се грижи за ослиците, та много скърби за вас, като казва: Какво да правя за сина си?

³ И като идеш по-нататък, от там ще дойдеш до дъба на Тавор, и там ще те посрещнат трима човека, които отиват към Бога във Ветил, от които един носи три ярета, а друг носи три хляба, а друг носи мех с вино;

⁴ и те ще те поздравят и ще ти дадат два хляба, които да приемеш от ръцете им.

⁵ После ще стигнеш до Божия хълм, гдето е филистимският гарнизон; и като стигнеш там, в града, ще срещнеш дружина пророци, слизащи от високото място, предшествувани от псалтир, тъпанче, свирка и китара, и те пророкуващи.

⁶ Тогава ще дойде Господният Дух върху тебе, та ще пророкуваш заедно с тях, и ще се промениш в друг човек.

⁷ А когато тия знамения дойдат на тебе, прави каквото случаят позволява; защото Бог е с тебе.

⁸ После слез ти пред мене в Галгал; и, ето, аз ще сляза при тебе, за да принеса всеизгаряния и да пожертвувам примирителни жертви; чакай седем дена, докато дойда при тебе и ти кажа що да сториш.

⁹ И когато обърна гърба си да си заmine от Самуила, Бог му даде друго сърце; и всички ония знамения се сбъднаха в същия ден.

¹⁰ Като дойдоха там на хълма, ето, дружина пророци го посрещнаха: и Божият Дух дойде със сила върху него, и той пророкува между тях.

¹¹ И като видяха всички, които го познаваха по-напред, че, ето, пророкуваше между пророците, тогава хората казваха едни на други: Що е станало на Кисовия син? и Саул ли е между пророците?

¹² А един от ония, които бяха от там, проговори казвайки: Но кой е техният баща? От това стана поговорка: И Саул ли е между пророците?

¹³ И като свърши пророкуването си, дойде на високото място.

¹⁴ И стриката на Саула рече на него и на слугата му: Къде ходихте? И той каза: Да търсим ослите; и когато видяхме, че ги няма, отидохме при Самуила.

¹⁵ И Сауловият стрика рече: Я ми кажи що ви рече Самуил.

¹⁶ И Саул рече на стрика си: Каза ни положително, че ослиците се намериха. Но не му яви това, което Самуил беше казал за царството.

¹⁷ След това Самуил събра хората при Господа в Масфа

¹⁸ и рече на израилтяните: Така говори Господ Израилевият Бог: Аз изведох Израиля из Египет, и ви избавих от ръката на египтяните и от ръката на всичките царства, които ви притесняваха.

¹⁹ А вие днес отхвърлихте вашия Бог, Който сам ви избавя от всичките ви бедствия и скърби, и рекохте Му: Непременно да поставиш цар над нас. Сега, прочее, застанете пред Господа според племената си и според хилядите си.

²⁰ И когато Самуил накара да се приближат всичките Израилеви племена, хвана се с жребие Вениаминовото племе.

²¹ И като накара да се приближи Вениаминовото племе според семействата си,

хвана се семейството на Матри; и хвана се Кисовият син Саул, но като го потърсиха, той не се намери.

22 Затова, допитаха се пак до Господа: Човекът дошъл ли е вече тук? И Господ отговори: Ето, той се е скрил между вещите.

23 Тогава се завтекоха та го взеха от там; и като застана между хората, беше по-висок от всичките хора от рамената си и нагоре.

24 Тогава Самуил каза на всичките хора: Виждате ли онзи, когото Господ избра, че няма подобен на него между всичките хора? И всичките хора извикаха, казвайки: Да живее царят!

25 После Самуил съобщи на хората как ще середи царството, и като го написа в книга, положи я пред Господа. Тогава Самуил разпусна всичките хора, всеки у дома му.

26 Също и Саул {В изданието от 1940 г. Самуил - печатна грешка.} отиде у дома си в Гавая, и с него отиде един полк силни мъже, до чиито сърца Бог беше се докоснал.

27 Но някои лоши хора рекоха: Как ще ни избави той? И презираха го, и не му принасяха дарове; а той се правеше на глух.

ГЛАВА 11

След това амонците Наас възлезе та разположи стан против Явис-галаад; и всичките явиски мъже казаха на Нааса: Направи договор с нас, и ще ти слугуваме.

2 И амонците Наас им каза: С това условие ще направя договор с вас: да извъртят десните очи на всички ви; и ще положи това за позор върху целия Израил.

3 И явиските старейшини му казаха: Дай ни седем дена срок, за да пратим вестители по всичките предели на Израила; и тогава, ако няма кой да ни избави, ще излезем към тебе.

4 И тъй вестителите дойдоха в Сауловия град Гавая та казаха тия думи на всеослушание пред хората; и всичките хора плакаха с висок глас.

5 А, ето, Саул идеше подир воловете от полето: и Саул рече: Какво е на хората те плачат? И съобщи му думите на явиските мъже.

6 Тогава дойде Божият Дух със сила върху Саула, когато чу ония думи, и гневът му пламна твърде много.

7 И взе два вола, и като ги нарязва на части прати ги по всичките предели на Израила чрез вестители, за да кажат: Който не излезе подир Саула и подир Самуила, така ще се направи на воловете му. И страх от Господа обзе хората; и излязоха като един човек.

8 И като ги преброи у Везек, израилтяните бяха триста хиляди души, а Юдовите мъже тридесет хиляди души.

9 И рекоха на вестителите, които бяха дошли: Така да кажете на явис-галаадските мъже, утре като припече слънцето, ще ви дойде избавление. А когато вестителите дойдоха и известиха на явиските мъже, те се зарадваха.

10 И явиските мъже рекоха на амонците: Утре ще излезем към вас, и вие ни направете всичко, що ви се вижда добро.

11 И на утринта Саул раздели хората на три полка; и във време на утринната стража те навлязоха в сред стана, и поразяваха амонците докато се стопли денят; и оцелелите от тях се разпиляха до толкоз, щото нито двама от тях не останаха заедно.

¹² Тогава хората казаха на Самуила: Кой е онзи що рече: Саул ли ще се възцари над нас? Доведете тия мъже, за да ги избием.

¹³ Но Саул каза: Никой няма да бъде убит тоя ден; защото днес Господ извърши избавление в Израеля.

¹⁴ Тогава Самуил каза на хората: Дойдете да идем в Галгал и там да възобновим царството.

¹⁵ И така, всичките хора отидоха в Галгал, и поставиха Саула цар пред Господа там в Галгал; там и пожертвуваха примирителни жертви пред Господа; и Саул и всичките Израилеви мъже се развеселиха там твърде много.

ГЛАВА 12

Тогава Самуил каза на целия Израил: Ето, послушах гласа ви за всичко, що ми казахте, и поставих цар над вас.

² И сега, ето, царят ви предвожда; а аз съм стар и белокос, и, ето, синовете ми са с вас; и обходата ми от младостта ми до днес е пред вас.

³ Ето ме: свидетелствайте против мене пред Господа и пред помазаника Му - Кому съм взел вола? или кому съм взел осела? или кого съм онеправдал? кого съм притеснил? или из ръката на кого съм взел подкуп, за да ослепя очите си с него, та да ви го върна?

⁴ А те рекоха: Не си ни онеправдал, нито си ни притеснил, нито си взел нещо от ръката на някого.

⁵ И рече им: Свидетел ви е Господ, свидетел е и Неговият помазаник днес, че не намерихте нищо в ръката ми. И те отговориха: Свидетел е.

⁶ И рече Самуил на хората: Господ е, Който постави Моисея и Аарона и изведе бащите ви от Египетската земя.

⁷ Сега, прочее, застанете, за да разсъждавам с вас пред Господа за всичките справедливи дела, които Господ направи вам и на бащите ви.

⁸ Когато Яков дойде в Египет, и бащите ви извикаха към Господа, тогава Господ прати Моисея и Аарона, които изведоха бащите ви из Египет и заселиха ги на това място.

⁹ Те обаче забравиха Господа своя Бог; затова ги предаде в ръката на Сисара, асорския военачалник, в ръката на филистимците и в ръката на моавския цар, които воюваха против тях.

¹⁰ Тогава те извикаха към Господа, казвайки: Съгрешихме, понеже оставихме Господа та служихме на ваалимите и на астартите; но сега избави ни от ръката на неприятелите ни, и ще Ти служим.

¹¹ И Господ изпрати Ероваала, Водана, Ефтая и Самуила та ви избави от ръката на неприятелите ви от всякъде; и вие живяхте в безопасност.

¹² Но когато видяхте, че Наас, царят на амонците, дойде против вас, рекохте ми: Не, но цар да царува над нас, - когато Господ вашият Бог ви беше цар.

¹³ Сега, прочее, ето царят, когото избрахте, когото искахте! и, ето Господ постави цар над вас.

¹⁴ Ако се боите от Господа и Му служите, и слушате гласа Му, и не въставате против Господното повеление, и следвате Господа вашия Бог, както вие, така и царят, който царува над вас, добре;

- ¹⁵ но, ако не слушате Господния глас, а въставате против Господното повеление, тогава Господната ръка ще бъде против, вас, както беше против бащите ви.
- ¹⁶ Сега, прочее, застанете та вижте това велико дело, което Господ ще направи пред очите ви.
- ¹⁷ Не е ли днес жетва на пшеницата? Ще призова Господа; и Той ще прати гръмове и дъжд, за да познаете и видите, че злото, което направихте, като си поискахте цар, е голямо пред Господа.
- ¹⁸ Тогава Самуил призва Господа; и Господ прати гръмове и дъжд през същия ден; и всичките люде се уплашиха твърде много от Господа и от Самуила.
- ¹⁹ И всичките люде казаха на Самуила: Помоли се за слугите си на Господа твоя Бог, за да не измрем; защото върху всичките си грехове притурихме и това зло, да искаме за себе си цар.
- ²⁰ И Самуил каза на людето: Не бойте се; вие наистина сторихте всичко това зло; но да се не отклоните та да не следвате Господа, а служете Господу от все сърце;
- ²¹ и да се не отклоните, защото тогава ще идете след суетностите, които не могат да ползват, или да избавят, понеже са суетни.
- ²² Защото Господ няма да остави людето Си заради великото Си Име, понеже Господ благоволи да ви направи Свои люде.
- ²³ А колкото за мене, да не даде Бог да съгреша на Господа, като престана да се моля за вас! но ще ви уча добрия и правия път.
- ²⁴ Само бойте се от Господа, и служете Му искрено от все сърце; защото помислете колко велики дела извърши Той за вас.
- ²⁵ Но ако следвате да струвате зло, тогава и вие и царят ви ще погинете.

ГЛАВА 13

До това време Саул беше царувал една година; а като царува две години над Израиля,

- ² Саул си избра три хиляди мъже от Израиля, от които две хиляди бяха със Саула в Михмас и в хълма Ветил, а хиляда бяха с Ионатана в Гавая Вениаминова; а останалата част от людето изпрати, всеки в шатъра му.
- ³ И Ионатан порази филистимския гарнизон, който беше в Гава; и филистимците чуха. И Саул извести това с тръба по цялата земя, като казваше: Нека чуят и евреите.
- ⁴ И така, целият Израил чу да говорят, че Саул поразил филистимския гарнизон, и че Израил станал омразен на филистимците. И людето се събраха в Галгал да следват Саула.
- ⁵ А филистимците се събраха да се бият с Израиля, тридесет хиляди колесници и шест хиляди конници и люде по множество, като пясъка край морския бряг; и възлязоха та разположиха стан в Михмас, на изток от Ветавен.
- ⁶ Когато Израилевите мъже видяха, че бяха поставени на тясно, (защото людето бяха на тясно), тогава людето се скриха в пещерите, в гъсталаците, в скалите, в канарите и в рововете.
- ⁷ И някои от евреите преминаха Иордан към Гадовата и Галаадската земя. А колкото за Саула, той беше още в Галгал; и всичките люде вървяха подир него с трепет.
- ⁸ И чака седем дена, според определеното от Самуила време; а понеже Самуил не

беше дошъл в Галгал, и хората се разпръсваха от него,

⁹ затова рече Саул: Донесете тука при мене всеизгарянето и примирителните приноси. И той принесе всеизгарянето.

¹⁰ И щом свърши принасянето на всеизгарянето, ето, Самуил дойде; и Саул излезе да го посрещне и да го поздрави.

¹¹ А Самуил каза: Що стори ти? И Саул рече: Понеже видях, че хората се разпръсваха от мене, и че ти не дойде на определеното време, а филистимците се събираха в Михмас,

¹² затова си рекох, сега филистимците ще нападнат върху мене в Галгал, а пък аз не съм отправил молба към Господа; и тъй, дръзнах и принесох всеизгарянето.

¹³ И Самуил каза на Саула: Безумие си сторил ти, гдето не опази повелението, което Господ твоят Бог ти заповяда; защото Господ щеше сега да утвърди царството ти над Израиля до века.

¹⁴ Но сега царството ти няма да трае; Господ Си потърси човек според сърцето Си, и него определи да бъде княз над хората Му, понеже ти не опази онова, което Господ ти заповяда.

¹⁵ Тогава Самуил стана та отиде от Галгал в Гавая Вениаминова. А Саул преброи хората, които се намираха с него; и те бяха около шестотин мъже.

¹⁶ Саул и син му Ионатан и хората, които се намираха с тях, седяха в Гавая Вениаминова; а филистимците бяха разположили стан в Михмас.

¹⁷ И от филистимския стан излязоха три чети грабители; една чета се отправи по пътя за Офра към земята Согал;

¹⁸ друга чета се отправи по пътя за Веторон; а друга чета се отправи по пътя за околността, която гледа към долината Севоим къде пустинята.

¹⁹ А в цялата Израилева земя не се намиреше ковач, защото филистимците рекоха: Да не би евреите да си направят мечове или копия,

²⁰ но всичките израилтяни слизаха при филистимците, за да наклепят всеки търнокопа си, палешника си, брадвата си и мотиката си.

²¹ Обаче, имаха пила за търнокопите, палешниците, тризъбците и брадвите, и за да острят остените.

²² Затова, в деня на боя не се намиреше нито нож, ни копие в ръката на някого от хората, които бяха със Саула и Ионатана; в Саула, обаче, и в сина му Ионатана намериха се.

²³ А филистимският гарнизон излезе към прохода на Михмас.

ГЛАВА 14

А един ден Сауловият син Ионатан каза на момъка оръженосеца си: Дойди, да преминем към филистимския гарнизон, който е насреща. Но на баща си не каза това.

² А Саул седеше при Гавайския край, под наровото дърво, което е в Мигрон; и хората, които бяха с него възлизаха на около шестотин мъже.

³ И Ахия син на Ахитова, брат на Ихавода, син на Финееса, син на Илия, бе Господният свещеник в Сило и носеше ефод. И хората не знаеха, че Ионатан е преминал.

⁴ А между проходите, през които Ионатан искаше да мине към филистимския

гарнизон, имаше остра скала от едната страна, и остра скала от другата страна; името на едната беше Восес, а името на другата Сене.

⁵ Едната скала се издигаше на север срещу Михмас, а другата на юг срещу Гавая.

⁶ Ионатан, прочее, каза на момъка оръженосеца си: Дойди да преминем към гарнизона на тия необрязани, негли Господ подействува за нас; защото нищо не пречи на Господа да спаси чрез мнозина или чрез малцина.

⁷ И рече му оръженосецът му: Стори все що ти е на сърце; върви напред; ето, аз съм с тебе според сърцето ти.

⁸ Тогава рече Ионатан: Ето, ще преминем към тия мъже и ще им се явим.

⁹ Ако ни говорят така: Стойте докато дойдем при вас, тогава ще застанем на мястото си и няма да се възкачим при тях.

¹⁰ Но ако говорят така: качете се при нас, тогава ще се възкачим, защото Бог ги предаде в ръката ни. Това ще ни служи за знак.

¹¹ И тъй, и двамата се появиха на филистимския гарнизон; и филистимците рекоха: Ето, евреите излизат из дупките, гдето бяха се скрили.

¹² И мъжете на гарнизона проговориха на Ионатана и на оръженосеца му казвайки: Качете се при нас и ще ви покажем нещо. Тогава Ионатан каза на оръженосеца си: Възкачи се след мене, защото Господ ги предаде в Израилевата ръка.

¹³ И тъй, Ионатан пълзя нагоре с ръцете си и с нозете си, и оръженосецът му след него. И те паднаха пред Ионатана; и оръженосецът му ги убиваше след него.

¹⁴ И в това първо поражение, което Ионатан и оръженосецът му нанесоха, паднаха около двадесет мъже, в едно пространство от половин уврат земя.

¹⁵ И стана трепет в стана, по нивите, и между всичките люде; гарнизона и грабителите също потрепераха, и земята се тресеше, така щото стана твърде голям трепет.

¹⁶ И като наблюдаваха Сауловите стражи в Гавая Вениаминова, ето, множеството се разтопяваше и се разотиваше тук таме.

¹⁷ Тогава Саул каза на людете, които бяха с него: Пребройте сега, та вижте, кой от нас е отишъл. И като преброиха, ето, Ионатан и оръженосецът му ги нямаше.

¹⁸ И Саул каза на Ахия: Донеси тук Божия ковчег, (защото в това време Божият ковчег беше там с израилтяните).

¹⁹ А докато говореше Саул на свещеника, смущението във филистимския стан продължаваше да се увеличава; затова Саул каза на свещеника: Оттегли ръката си.

²⁰ И Саул и всичките люде, които бяха с него, се събраха та дойдоха до сражението; и, ето, мечът на всекиго бе против другаря му, и имаше твърде голямо поражение.

²¹ И евреите, които по-напред бяха с филистимците, и които бяха дошли с тях в стана от околните местности, те също се обърнаха да помогнат на израилтяните, които бяха със Саула и Ионатана.

²² Тоже и всичките Израилеви мъже, които бяха се крили в Ефремовата хълмиста земя, като чуха, че филистимците бягали, завтекоха се и те в сражението да ги преследват.

²³ Така в оня ден Господ избави Израил; и битката се простря до Ветавен.

²⁴ А Израилевите мъже се измъчиха в оня ден, защото Саул закле людете, казвайки: Проклет онзи, който вкуси храна до вечерта, докато отмъстя на неприятелите си. Затова никой от людете не вкуси храна.

²⁵ А като дойдоха всичките люде в един гъсталак, гдето имаше мед по земята,

²⁶ и като влязоха хората в гъсталака, ето, медът покапваше; но никой не приближи ръка до устата си, защото хората се бояха от клетвата.

²⁷ Ионатан, обаче, не беше чул че баща му закле хората, затова простря края на тоягата, която беше в ръката му, та я натопа в медената пита, и тури ръката си в устата си; и светна му на очите.

²⁸ А един от хората проговори, казвайки: Баща ти строго закле хората, като каза: Проклет оня, който вкуси храна днес, - макар че хората бяха изнеможели.

²⁹ А Ионатан каза: Баща ми смути света. Я вижте как ми светна на очите, защото вкусих малко от тоя мед;

³⁰ колко повече, ако хората бяха яли днес свободно от користите, които намериха у неприятелите си! защото не щеше ли сега да стане по-голямо клане на филистимците?

³¹ И през оня ден те поразиха филистимците от Михмас до Еалон; но хората бяха много изнеможели.

³² Затова хората се нахвърлиха върху користите, и като взеха овци, говеда и телци заклаха ги по земята; и хората ядоха с кръвта.

³³ Тогава известиха на Саула като му казаха: Ето, хората съгрешават на Господа, защото ядат с кръвта. А той каза: Престъпници станяхте; търколето голям камък към мене преди да се свърши денят.

³⁴ И рече Саул: Разотивайте се между хората та им кажете: Докарайте ми тук всеки говедото си и всеки овцата си, та заколете тук и яжте; и не съгрешавайте на Господа като ядете с кръвта. И тъй, оная нощ всичките докараха всеки говедото си със себе си и ги заклаха там.

³⁵ И Саул издигна олтар на Господа; това беше първият олтар, който той издигна на Господа.

³⁶ Тогава Саул каза: Да слезем подир филистимците през нощта, и да ги разграбим преди да се развидели и да не оставим ни един от тях. А те казаха: Направи каквото ти се вижда добро. Тогава рече свещеникът: Да се приближим тук при Бога.

³⁷ И Саул се допита до Бога: Да сляза ли подир филистимците? ще ги предадеш ли в ръката на Израила? Но не му отговори оня ден.

³⁸ Тогава рече Саул: Приближете се тук всички краища на хората та се научете и вижте у кого е било прегрешение днес;

³⁹ защото заклевам се в живота на Господа, Който избавя Израила, даже и в сина ми Ионатана ако бъде; непременно ще се умъртви. Но не му отговори ни един между всичките люде.

⁴⁰ И рече на целия Израил: Застанете вие на едната страна, и аз и син ми Ионатан ще застанем на другата страна. И хората казаха на Саула: Стори каквото ти се вижда добро.

⁴¹ Тогава рече Саул на Господа Израилевия Бог: Покажи чрез жребиято истината. И хванаха се Ионатан и Саул, а хората бяха отпуснати.

⁴² И рече Саул: Хвърлете жребие между мене и сина ми Ионатана. И хвана се Ионатан.

⁴³ Тогава Саул каза на Ионатана: Каж ми какво си сторил. И Ионатан му яви, като рече: Наистина вкусих малко мед с края на тоягата, която имах в ръката си; и, ето, трябва да умра!

⁴⁴ И рече Саул: Така да направи Бог. да! и повече да притури; непременно ще умреш, Ионатане.

- ⁴⁵ А хората рекоха на Саула: Ионатан ли ще умре, който извърши това велико избавление в Израеля? Да не даде Бог! Заклеваме се в живота на Господа, нито един косъм от главата му няма да падне на земята; защото той действа с Бога днес. Така хората избавиха Ионатана, та не умря.
- ⁴⁶ Тогава Саул се върна от преследването на филистимците; а филистимците отидоха на мястото си.
- ⁴⁷ А Саул, като бе поел царуването над Израеля, воюва против всичките си околни неприятели: против Моава, против амонците, против Едома, против совските царе, и против филистимците; и на където и да се обръщаше, все побеждаваше;
- ⁴⁸ и като действуваше бързо порази и Амалика, и избави Израеля от ръката на ония, които ги разграбваха.
- ⁴⁹ А синовете на Саула бяха: Ионатан, Исуй и Мелхисуе; и имената на двете му дъщери бяха: Мерава, името на първородната, и Михала, името на по-младата.
- ⁵⁰ А името на жената на Саула беше Ахиноама, Ахимаасова дъщеря; и името на военачалника му беше Авенир, син на Сауловия стрика Нир.
- ⁵¹ А Кис Сауловият баща и Нир Авенировият баща, бяха Авиилови синове.
- ⁵² И през всичките дни на Саула се водеше силна война против филистимците; и когато Саул виждаше някой мъж силен или храбър вземаше го при себе си.

ГЛАВА 15

След това Самуил каза на Саула: Господ ме изпрати да те помага цар над хората Му, над Израеля; сега, прочее, послушай гласа на Господните думи.

- ² Така казва Господ на Силите: Забелязал съм онова, което стори Амалик на Израеля, как му се възпротиви на пътя, когато идеше от Египет.
- ³ Иди сега та порази Амалика, обречи на изстребление всичко, що има, и не го пожали; но избий мъж и жена, дете и бозайниче, говедо и овца, камила и осел.
- ⁴ Прочее, Саул повика хората та ги преброи в Телаам и бяха двеста хиляди пешаци израилтяни и десет хиляди Юдови мъже.
- ⁵ И Саул дойде до един амаликов град и постави засада в долината.
- ⁶ А Саул каза на кенейците: Идете, оттеглете се, слезте отсрещ амаличаните, за да не ви изстребят с тях; защото вие постъпвахте с благост към всичките израилтяни, когато идеха от Египет. И така, кенейците се оттеглиха отсрещ амаличаните.
- ⁷ И Саул порази амаличаните от Евила до прохода на Сур, срещу Египет.
- ⁸ И хвана жив амаликия цар Агаг, а изстреби всичките хора с острието на ножа.
- ⁹ Саул, обаче, и хората пощади Агага, и по-добрите от овците и от говедата и от угоените, и агнетата и всичко, което беше добро, и не искаха да ги обрекат на изстребление; но всичко, което беше изхабено и нямаше стойност, него изстребиха.
- ¹⁰ Тогава Господното слово дойде към Самуила и каза:
- ¹¹ Разкаях се, гдето поставих Саула цар, понеже той се отвърна от да Ме следва, и не извърши повеленията Ми. А това нещо възмути Самуила, и той викаше към Господа цялата нощ.
- ¹² И на утринта, като стана Самуил рано, за да посрещне Саула, известиха на Самуила казвайки: Саул дойде в Кармил, и, ето, като си издигна паметник {Еврейски: Ръка.}, обърна се та замина и слезе в Галгал.
- ¹³ И когато Самуил дойде при Саула, Саул му каза: Благословен да си от Господа!

изпълних Господната заповед.

14 Но Самуил каза: Що значи тогава това блеене на овци в ушите ми, и тоя рев на говеда, що слушам?

15 И Саул отговори: От амаличаните ги докараха; защото хората пощадиха по-добрите от овците и от говедата, за да пожертвуват на Господа твоя Бог; а другите обрекохме на изстребление.

16 Тогава Самуил каза на Саула: Почакай, и ще ти известя какво ми говори Господ нощес. А той му рече: Казвай.

17 И рече Самуил: Когато ти беше малък пред собствените си очи, не стана ли глава на Израилевите племена? Господ те помаза цар над Израиля,

18 и Господ те изпрати на път и рече: Иди та изстреби грешните амаличани, и воювай против тях догде се довършат.

19 Защо, прочее, не послуша ти Господния глас, но се нахвърли на користите, та стори това зло пред Господа?

20 А Саул каза на Самуила: Да! послушах Господния глас, и отидох в пътя, по който Господ ме изпрати, и доведох амаличкия цар Агаг, а амаличаните обрекох на изстребление.

21 Но хората взеха от користите овци и говеда, по-добрите от обречените неща, за да пожертвуват на Господа твоя Бог в Галгал.

22 И рече Самуил: Всеизгарянията и жертвите угодни ли са тъй Господу, както слушането Господния глас? Ето, послушанието е по-приемливо от жертвата, и покорността - от тлъстината на овни.

23 Защото непокорността е като греха на чародейството, и упорството като нечестието и идолопоклонството. Понеже ти отхвърли словото на Господа, то и Той отхвърли тебе да не си цар.

24 Тогава Саул каза на Самуила: Съгреших; защото престъпих Господното повеление и твоите думи, понеже се убоях от хората и послушах техния глас.

25 Сега, прочее, прости, моля, съгрешението ми, и върни се с мене, за да се поклоня Господу.

26 А Самуил каза на Саула: Няма да се върна с тебе, защото ти отхвърли Господното слово, и Господ отхвърли тебе, да не бъдеш цар над Израиля.

27 И като се обърна Самуил да си отиде, той хвана полата на мантията му, и тя се раздра.

28 И рече му Самуил: Господ откъсна днес Израилевото царство от тебе и го даде на един твой ближен, който е по-добър от тебе.

29 Па и Силният Израилев няма да излъже, нито да се разкае; защото Той не е човек та да се разкайва.

30 А той каза: Съгреших; но сега стори ми чест, моля пред старейшините на хората ми и пред Израиля, и върни се с мене, за да се поклоня на Господа твоя Бог.

31 И тъй, Самуил се върна и отиде след Саула; и Саул се поклати на Господа.

32 Тогава рече Самуил: Доведете ми тук амаличкия цар Агаг. И Агаг дойде при него весело, защото си казваше: Непременно горчивината на смъртта ще е преминала.

33 А Самуил рече: Както мечът ти е обезчадил жени, така и твоята майка ще се обезчади между жените. И Самуил съсече Агага пред Господа в Галгал.

³⁴ Тогава Самуил си отиде в Рама, а Саул отиде у дома си в Гавая Саулова.

³⁵ И Самуил не видя вече Саула до деня на смъртта си; обаче Самуил плачеше за Саула. И Господ се разкая, за гдето беше поставил Саула цар над Израиля.

ГЛАВА 16

Тогава Господ каза на Самуила: До кога ще плачеш за Саула, тъй като Аз съм го отхвърлил да не царува над Израиля? Напълни рога си с миро та иди; Аз те изпращам при витлеемеца Есей; защото Си промислих цар измежду неговите синове.

² А Самуил каза: Как да ида? ако чуе Саул, ще ме убие. И Господ каза: Вземи със себе си юница и речи: Дойдох да пожертвувам Господу;

³ и покани Есея на жертвата. Тогава Аз ще ти покажа какво да правиш; и ще Ми помажеш, когото ти посоча по име.

⁴ И Самуил стори каквото Господ каза, и дойде във Витлеем. А градските старейшини го посрещнаха разтреперани, и рекоха: С мир ли идеш?

⁵ И той рече: С мир. Ида да пожертвувам Господу; осветете се и дойдете с мене на жертвата. И той освети Есея и синовете му и ги покани на жертвата.

⁶ И като влизаха и видя Елиава, каза си: Несъмнено пред Господа е помазаникът му.

⁷ Но Господ каза на Самуила: Не гледай на лицето му, нито на високия му ръст, понеже съм го отхвърлил; защото не е както гледа човек, понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце.

⁸ Тогава Есей повика Авинадава та го направи да мине пред Самуила; а Самуил каза: И тогава не е избрал Господ.

⁹ Тогава Есей направи да мине Сама; а той каза: Нито тогава е избрал Господ.

¹⁰ И Есей направи да минат седемте му сина пред Самуила; но Самуил каза на Есея: Господ не е избрал тия.

¹¹ Тогава Самуил рече на Есея: Присъствуват ли тук всичките ти чада? И той рече: Остава още най-младият; и, ето, пасе овцете. И Самуил каза на Есея: Прати да го доведат; защото няма да седнем около трапезата догде не дойде тук.

¹² И прати та го доведоха. И той беше рус, с хубави очи, и красив на глед. И Господ каза: Стани, помажи го, защото той е.

¹³ Тогава Самуил взе рога с мирото та го помаза всред братята му; и Господният Дух дойде със сила на Давида от същия ден и после. Тогава Самуил стана та си отиде в Рама.

¹⁴ А Господният Дух беше се оттеглил от Саула, и зъл дух от Господа го смущаваше.

¹⁵ И така, слугите на Саула му рекоха: Ето сега, зъл дух от Бога те смущава;

¹⁶ затова нека заповяда господарят ни на слугите си, които са пред тебе, да потърсят човек, който знае да свири с арфа; и когато злият дух от Бога е на тебе, той ще свири с ръката си, и ще ти стане добре.

¹⁷ И Саул каза на слугите си: Намерете ми човек, който свири добре, и доведете го при мене.

¹⁸ Тогава едно от момчетата проговори казвайки: Ето видях един от синовете на витлеемеца Есей, който знае да свири и е силен и храбър военен мъж, в слово разумен, и красив човек: и Господ е с него.

¹⁹ Тогава Саул проводи пратеници до Есея да рекат: Прати ми сина си Давида, който

е с овците.

20 И тъй Есей взе осел натоварен с хляб, и мех с вино, и едно яре, та ги прати на Саула със сина си Давида.

21 И Давид дойде при Саула, та застана пред него; и той го обикна много; и Давид му стана оръженосец.

22 И Саул прати да кажат на Есея: Нека стои Давид пред мене, моля, защото придоби моето благоволение.

23 И когато злият дух от Бога беше на Саула, Давид вземаше арфата и свиреше с ръката си; тогава Саул се освежаваше и ставаше му добре, и злият дух се оттегляваше от него.

ГЛАВА 17

След това, като свикаха филистимците войските си за война, събраха се в Сокхот Юдин, и разположиха стан в Ефес-дамим, между Сокхот и Азика.

2 А Саул и Израилевите мъже се събраха та разположиха стан в долината Ила, и се опълчиха за бой против филистимците.

3 Филистимците стояха на хълма от едната страна, а Израил стоеше на хълма от другата страна, и долината беше помежду им.

4 И от филистимския стан излезе юнак на име Голиат, от Гет, шест лакътя и една педя висок.

5 Той имаше меден шлем на главата си, и бе облечен с люспеста броня, тежината на бронята беше пет хиляди сикли мед,

6 и с медни ногавки на пищялите си и медно щитче между рамената си.

7 Дръжката на копие то му беше като кросно на тъкач; и острието на копие то му тежеше шестстотин сикли желязо; и щитоносецът му вървеше пред него.

8 И той застана та извика към Израилевите редове, като им каза: Защо излязохте да се опълчите за бой? Не съм ли аз филистимец, и вие Саулови слуги? Изберете си един мъж, па нека слезе при мене.

9 Ако може да се бие с мене и да ме убие, тогава ние ще ви бъдем слуги; но ако му надвия аз и го убия, тогава вие ще ни бъдете слуги и ще ни се подчинявате.

10 Филистимецът рече още: Аз хвърлям презрение днес върху Израилевите редове; дайте ми мъж да се бием двама.

11 А Саул и целият Израил, когато чува тия думи на филистимеца, смаяха се и се уплашиха твърде много.

12 А Давид беше син на оня ефратянин от Витлеем Юдов, който се именуваеше Есей, и имаше осем сина; и в Сауловите дни тоя човек имаше старейшински чин между хората.

13 И тримата по-големи сина на Есея бяха отишли подир Саула във войната; и имената на тримата му сина, които отидоха на войната, бяха - на първородния Елиав, на другия след него, Авинадав и на третия Сама.

14 Давид беше най-младият; а тримата по-големи следваха Саула.

15 А Давид отиваше от Саула, за да пасе овците на баща си във Витлеем и се връщаше.

16 И филистимецът се приближаваше заран и вечер и се представяше четиридесет дена.

- 17** В това време Есей каза на сина си Давида: Вземи сега за братята си една ефа пържено жито и тия десет хляба та ги занеси бърже на братята си в стана;
- 18** а тия десет пити сирене занеси на хилядника им; и виж, здрави ли са братята ти, и вземи ми белег от тях.
- 19** Саул и те и всичките Израилеви мъже са в долината Ила, дето се бият с филистимците.
- 20** Прочее, на сутринта Давид стана рано, остави овците на пазач, и взе нещата та отиде както Есей {В изданието от 1940 г. Иесей - печатна грешка.} му бе заповядал; и той отиде при оградата от коли когато войската, при излизането си да се опълчи, извикваше гръмогласно за битката.
- 21** И Израил и филистимците се опълчиха войска срещу войска.
- 22** А Давид остави товара си под грижата на товаропазача, и като се завтече към войската, дойде та попита братята си за здравето им.
- 23** И като се разговаряше с тях, ето юнакът, филистимецът от Гет, на име Голиат, излизаше от филистимските редове та говореше според същите думи; и Давид го чу.
- 24** А всичките Израилеви мъже, като видяха тоя мъж, побягнаха от него и много се уплашиха.
- 25** И Израилевите мъже думаха: Видяхте ли тоя мъж, който възлиза? Наистина той възлезе да хвърли презрение върху Израиля; обаче, който го убие, него царят ще обогати с голямо богатство, и ще му даде дъщеря си и ще направи бащиния му дом свободен в Израиля.
- 26** И Давид проговори на стоящите при него мъже като каза: Какво ще се направи на онзи, който порази тоя филистимец и отмахне укора, от Израиля? защото кой е тоя необрязан филистимец та да хвърли презрение върху войските на живия Бог?
- 27** И людете му отговориха според казаните думи, като рекоха: така ще се направи на мъжа, който би го поразил.
- 28** А като чу Елиав, най-големият му брат, как говореше на мъжете, гневът на Елиав пламна против Давида, и рече: Защо си слязъл тук? и кому си оставил онези малко овци в пустинята? Аз зная гордостта ти и лукавщината на сърцето ти; ти си слязъл, за да видиш битката.
- 29** И Давид каза: Що съм сторил сега? няма ли причина?
- 30** И обърна се от него към другиги и говори по същия начин; и людете пак му отговориха според първите думи.
- 31** И когато се чува думите, които говори Давид, известиха ги на Саула; и той го повика при себе си.
- 32** И Давид каза на Саула: Да не отпада сърцето на никого поради този. Слугата ти ще иде и ще се бие с тоя филистимец.
- 33** Но Саул каза на Давида: Ти не можеш да идеш против тоя филистимец да се биеш с него; защото ти си дете, а той е воинствен мъж още от младостта си.
- 34** А Давид рече на Саула: Слугата ти пасеше овците на баща си; и когато дойдеше лъв или мечка та грабнеше агне от стадото,
- 35** аз го подгонвах та го поразявах, и отървавах грабнатото от устата му; и когато се дигнеше върху мене, хващах го за брадата, поразявах го, и го убивах.
- 36** Слугата ти е убивал и лъв и мечка, и тоя необрязан филистимец ще бъде като едно от тях, понеже хвърли презрение върху войските на живия Бог.
- 37** Рече още Давид: Господ, Който ме отърва от лапата на лъв и от лапата на мечка, Той ще ме отърве и от ръката на тоя филистимец. И Саул каза на Давида: Иди; и

Господ да бъде с тебе.

38 Тогава Саул облече Давида с облеклото си, и тури меден шлем на главата му, и облече го с броня.

39 И Давид препаса неговия меч над облеклото му и се постара да походи, защото не беше навикнал с тях. И Давид каза на Саула: Не мога да ходя с тия оръжия, защото не съм навикнал. И така Давид ги съблече.

40 И взе тоягата си в ръка, и като си избра пет гладки камъка от потока и ги тури в овчарската си торба, той се приближаваше към филистимеца с прашката си в ръка.

41 И филистимецът напредваше и се приближаваше към Давида; и щитоносецът вървеше пред него.

42 И когато филистимецът погледна наоколо и видя Давида, презря го, защото беше дете и рус и красив на лице.

43 И филистимецът каза на Давида: Куче ли съм аз, та идеш против мене с тояга? И филистимецът прокле Давида с боговете си.

44 Филистимецът още каза на Давида: Дойди при мене, и ще дам месата ти на въздушните птици и на земните зверове.

45 А Давид каза на филистимеца: Ти идеш против мене с меч и копие и сулица; а аз ида против тебе в името на Господа на Силите, Бога на Израилевите войски, върху които ти хвърли презрение.

46 Днес Господ ще те предаде в ръката ми; и като те поразя ще ти отнема главата, и днес ще предам трупове на филистимското множество на въздушните птици и на земните зверове; за да познае целият свят, че има Бог в Израиля,

47 и да познаят всички тук събрани, че Господ не избавя с меч и копие; защото боят е на Господа, и Той ще ви предаде в нашата ръка.

48 И като стана филистимецът та идваше и се приближаваше да посрещне Давида, Давид побърза и се завтече към редовете да посрещне филистимеца.

49 И Давид тури ръката си в торбата си та взе от там камък, и като го хвърли с прашката, удари филистимеца в челото му, така щото камъкът се заби в челото му; и той падна по лицето си на земята.

50 Така Давид надви филистимеца с прашка и с камък, и удари филистимеца и го уби. Но нямаше меч в ръката на Давида;

51 затова Давид се завтече та застана над филистимеца, и хвана меча му и го изтръгна из ножницата му и като го уби отсече главата му с него. А филистимците, като видяха, че юнакът им умря, побягнаха.

52 Тогава Израилевите и Юдовите мъже станаха, извикаха и подгониха филистимците до прохода на Гая и до портите на Акарон. И ранените филистимци паднаха из пътя за Саараим до Гет и до Акарон.

53 А израилтяните, като се върнаха от преследването на филистимците, разграбиха стана им.

54 И Давид взе главата на филистимеца та я занесе в Ерусалим, а оръжията му тури в шатъра си.

55 А Саул, когато видя Давида, че излизаше против филистимеца, каза на военачалника Авенира: Авенире, чий син е тоя момък? А Авенир рече: Заклевам се в живота на душата ти, царю, не зная.

56 И царят каза: Попитай чий син е тоя момък.

57 И като се връщаше Давид от поражението на филистимеца, Авенир го взе та го

доведе пред Саула; и главата на филистимеца беше в ръката му.

58 И Саул му рече: Чий син си, младежо? А Давид отговори: Аз съм син на слугата ти витлеемеца Есей.

ГЛАВА 18

И като престана Давид да говори със Саула, душата на Ионатана се свърза с душата на Давида, и Ионатан го обикна както Собствената си душа.

2 И в същия ден Саул го взе при себе си, и не го остави да се върне вече в бащиния си дом.

3 Тогава Ионатан направи завет с Давида, защото го обичаше като собствената си душа.

4 Още Ионатан съблече мантията, която беше на него, та я даде на Давида, и дрехите си, и собствения си меч, лъка си и пояса си.

5 И Давид излизаше навсякъде, гдето го пращаше Саул, и обхождаше се разумно; и Саул го постави над военните мъже; и това беше угодно пред очите на всичките люде, а още и пред очите на Сауловите служители.

6 А като идеха по случай завръщането на Давида от поражението на филистимците, жените излизаха от всичките Израилеви градове та пееха и играеха хоро, в посрещането на царя Саула, с тъпанчета, с радост и с кимвали.

7 И жените, като играеха, пееха отменно и думаха: Саул порази хилядите си, А Давид десетките си хиляди.

8 А Саул се разсърди много, и тия думи му бяха оскърбителни, и каза: На Давида отдадох десетки хиляди, а на мене дадох хиляди; и какво му липсва още освен царството?

9 И от същия ден и нататък Саул гледаше на Давида с лошо око.

10 И на следния ден зъл дух от Бога нападна Саула, и той лудееше всред къщата си; и Давид свиреше с ръката си, както всеки ден, а Саул държеше копие то си в ръка.

11 И Саул хвърли копие то, като каза: Ще закова Давида дори до стената. Но Давид се отклони от присъствието му два пъти.

12 И Саул се страхуваше от Давида, понеже Господ беше с него, а от Саула беше се оттеглил.

13 Затова Саул го отстраняваше от при себе си, и постави го хилядник; и той излизаше и влизаше пред людето.

14 И Давид се обхождаше разумно във всичките си пътища; и Господ беше с него.

15 Затова Саул, като гледаше, че Давид се обхождаше твърде разумно, страхуваше се от него.

16 А целият Израил и Юда обичаха Давида, понеже излизаше и влизаше пред тях.

17 Тогава Саул каза на Давида, Ето по-голямата ми дъщеря Мерава; нея ще ти дам за жена; само служи ми храбро, и воювай в Господните войни. Защото Саул си каза: Нека моята ръка не се дига върху него, но ръката на филистимците нека се дигне върху него.

18 И Давид каза на Саула: Кой съм аз, и какъв е животът ми, и какво е бащиното ми семейство между Израиля, та да стана аз царски зет?

19 Обаче, във времето, когато Сауловата дъщеря Мерава трябваше да се даде на Давида, тя бе дадена на меолатянина Адриил за жена.

- 20** А Сауловата дъщеря Михала обичаше Давида, и като известиха това на Саула, стана му угодно.
- 21** И рече Саул: Ще му я дам, за да му бъде примка, и за да се дигне върху него ръката на филистимците. Затова Саул каза на Давида втори път: Днес ще ми станеш зет.
- 22** И Саул заповяда на слугите си, казвайки: Говорете тайно на Давида и кажете: Ето, благоволениято на царя е към тебе, и всичките му служители те обичат; сега, прочее, стани зет на царя.
- 23** И тъй, Сауловите служители говориха тия думи в ушите на Давида. Но Давид рече: Лесно нещо ли ви се вижда да стане някой царски зет? А аз съм човек сиромас и нищожен.
- 24** И служителите на Саула му известиха, казвайки: Така и така казва Давид.
- 25** А Саул каза: Така да говорите на Давида: Царят не ще вено, но сто филистимски краекожия, за да си отмъсти на царевите неприятели. Но Саул замислюваше да направи Давида да падне чрез ръцете на филистимците.
- 26** А когато служителите му известиха на Давида тия думи, угодно беше на Давида да стане зет на царя; за туй, и преди да изминат определените за това дни,
- 27** Давид стана та отиде, той и мъжете му, и уби от филистимците двеста мъже; и Давид донесе краекожията им и даде ги напълно на царя, за да стане царски зет. И Саул му даде дъщеря си Михала за жена.
- 28** И Саул видя и позна, че Господ беше с Давида; а Сауловата дъщеря Михала го обичаше.
- 29** И тъй, Саул още повече се страхуваше от Давида; и Саул стана Давидов враг за винаги.
- 30** И филистимските началници пак излизаха на бой; но колкото пъти излизаха, Давид успяваше повече от всичките Саулови служители, така щото името му беше на голяма почит.

ГЛАВА 19

Между това Саул каза на сина си Ионатана и на всичките си служители да убият Давида.

2 Но Сауловият син Ионатан се радваше много на Давида, казвайки: Баща ми Саул търси случай да те убие; и тъй, пази се, моля, до утре, и стой на тайно място и крий се;

3 а аз ще изляза и ще застана при баща си на нивата, гдето ще бъдеш ти, и ще говоря с баща си за тебе; и ако видя нещо, ще ти известя.

4 И Ионатан говори добре за Давида на баща си Саула, като му каза: Да не съгреши царят против слугата си, против Давида; понеже не ти е съгрешил, и делата му са били много полезни за тебе;

5 защото изложи живота си на опасност та уби филистимеца, и Господ извърши голямо избавление за целия Израил. Ти видя и се зарадва; защо, прочее, искаш да съгрешиш против невинна кръв, като убиеш Давида без причина?

6 И Саул послуша Ионатановите думи; и Саул се закле в живота на Господа: Давид няма да бъде убит.

7 Тогава Ионатан повика Давида и му извести всичко това. И Ионатан доведе Давида при Саула; и той стоеше пред него както по-напред.

- ⁸ И пак избухна война; и Давид излезе та се би с филистимците, и порази ги с голямо клане, и те бягаха пред него.
- ⁹ А злият дух от Господа дойде върху Саула като седеше в къщата си с копието си в ръка; а Давид свиреше с ръката си.
- ¹⁰ И Саул поиска да закове Давида с копието до стената; но той се отклони от Сауловото присъствие, и Саул удари копието в стената; а Давид побягна та се избави през оная нощ.
- ¹¹ Тогава Саул изпрати човеци в дома на Давида, за да го дебнат и да го убият на утринта; а Михала, жената на Давида, му извести, казвайки: Ако не избавиш живота си тая нощ, утре ще бъдеш убит.
- ¹² И Михала спусна Давида през прозореца; и той отиде, побягна и се избави.
- ¹³ Тогава Михала взе един домашен идол та го положи на леглото; тури под главата му възглавница от козина, и покри го с дреха.
- ¹⁴ И когато Саул прати човеци, за да хванат Давида, тя рече: Болен е.
- ¹⁵ Но Саул пак прати човеците, за да видят Давида, и каза: Донесете ми го на леглото, за да го убия.
- ¹⁶ А когато влязоха човеците, ето домашният идол беше на леглото с възглавница от козина под главата му.
- ¹⁷ И Саул каза на Михала: Ти защо ме излъга така, и пусна врага ми та се отърва? И Михала отговори на Саула: Той ми рече: Пусни ме, защо да те убия?
- ¹⁸ Така Давид побягна и се отърва; и дойде при Самуила в Рама та му извести всичко, що му беше сторил Саул. Тогава той и Самуил отидоха та седяха в Навиот.
- ¹⁹ След това, известиха на Саула, казвайки: Ето, Давид е в Навиот у Рама.
- ²⁰ И Саул прати човеци да хванат Давида; но като видяха дружината на пророците, че пророкуваха, със Самуила началствайки над тях, Божият Дух дойде на Сауловите пратеници, та пророкуваха и те.
- ²¹ И като се извести това на Саула, той прати още човеци; но и те пророкуваха. И пак трети път Саул прати човеци; но и те пророкуваха.
- ²² Тогава и сам той отиде в Рама; и като стигна до големия кладенец в Сокхо, попита казвайки: Где са Самуил и Давид? И казаха: Ето, те са в Навиот у Рама.
- ²³ И отиде там към Навиот у Рама; и Божият Дух дойде и на него, та като вървеше по пътя пророкуваше, докато стигна в Навиот у Рама.
- ²⁴ Съблече и той дрехите си, и пророкуваше и той пред Самуила, и лежеше гол през целия онзи ден и цялата оная нощ. Затова казват: И Саул ли е между пророците?

ГЛАВА 20

Тогава Давид побягна от Навиот у Рама, та дойде и рече пред Ионатана: Що съм сторил? Каква е неправдата ми? и какъв е грехът ми пред баща ти, та иска живота ми?

² А той му каза: Не дай, Боже! ти няма да умреш; ето баща ми не върши нищо, ни голямо ни малко, без да ми яви; и защо би скрил баща ми това нещо от мене? Не е така.

³ Обаче Давид се закле и рече: Баща ти знае добре, че аз съм придобил твоего благоволение, затова си казва: да не знае това Ионатан, за да се не наскърби; но заклевам се в живота на Господа и в живота на душата ти, само една крачка има

между мене и смъртта.

⁴ Тогава Ионатан каза на Давида: Каквото поиска душата ти, аз ще го сторя за тебе.

⁵ И Давид каза на Ионатана: Ето, утре е новолуние, когато съм длъжен да седя с царя на ядене; но позволи ми да ида да се крия на полето до вечерта на третия ден.

⁶ Ако баща ти забележи, че ме няма, тогава кажи: Давид настоятелно поиска позволение от мене да отиде бърже в града си Витлеем, защото там става годишната жертва за цялото му семейство.

⁷ Ако рече така: Добре, тогава слугата ти ще има мир; но ако се разгневи много, да знаеш, че злото е решено от него.

⁸ И тъй, покажи милост към слугата си; защото ти си въвел слугата си в завет Господен със себе си. Но ако има неправда в мене, убий ме сам ти; защо да ме водиш при баща си?

⁹ И рече Ионатан: Да ти не стане това никога; защото, ако бих узнал наистина, че от баща ми е решено да дойде злото върху тебе, нямаше ли да ти го известя?

¹⁰ Тогава Давид рече на Ионатана: Кой ще ми извести, ако ти отговори баща ти сърдито?

¹¹ А Ионатан рече на Давида: Дойди, да излезем на полето. И тъй, двамата излязоха на полето.

¹² И Ионатан каза на Давида: Господ Израилевият Бог да бъде свидетел ако, като изпитам баща си, утре около тоя час, или на третия ден, и, ето, има нещо добро за Давида, не изпратя тогава до тебе да ти го известя.

¹³ Така да направи Господ на Ионатана, да! и повече да притури, ако, в случай, че баща ми е решил да ти стори зло, не ти известя това, и не те отпратя, за да отидеш с мир; и Господ да бъде с тебе както е бил с баща ми!

¹⁴ И не само докато съм жив показвай към мене милост Господна,

¹⁵ но и като умра, до века не отсичай милостта си от дома ми, даже и тогава, когато Господ ще е изтребил от лицето на земята всеки от Давидовите неприятели.

¹⁶ И така, Ионатан направи завет с Давидовия дом, и рече: Господ да изиска това чрез Давидовите неприятели!

¹⁷ И Ионатан накара Давида да се закълне още веднъж, поради любовта, която имаше към него; защото го обичаше, както обичаше собствената си душа.

¹⁸ Тогава Ионатан му каза: Утре е новолуние; и ще видят, че те няма, защото твоето място ще бъде празно.

¹⁹ Като престоиш три дена, слез по-скоро и дойди на мястото, дето беше се скрил в деня, когато разисквахме оная работа, и седни при скалата Езил.

²⁰ И аз ще изстрелям три стрели в страната й, като че стрелям в прицел;

²¹ и, ето, ще пратя момчето и ще му кажа: Иди намери стрелите. Ако река нарочно на момчето: Ето стрелите са отсам тебе, вземи ги; тогава ти дойди, защото има мир за тебе, и няма никаква беда - заклевам се за това в живота на Господа.

²² Но ако река на момчето така: Ето, стрелите са оттатък тебе, тогава иди в пътя си, защото Господ те е отпратил.

²³ А относно работата, която аз и ти сме говорили, ето, Господ да бъде свидетел между мене и тебе до века.

²⁴ И тъй, Давид се скри на полето; и когато дойде новолунието, царят седна на трапезата да яде.

²⁵ И като седна царят на мястото си, както винаги, на едно място при стената,

Ионатан стана, и Авенир седна при Саула, а Давидовото място беше празно.

26 Саул, обаче, не каза нищо през оня ден, защото си каза: Ще му се е случило нещо, та не е чист; без друго ще е нечист.

27 А на следния ден, вторият на месеца, Давидовото място пак беше празно; затова Саул рече на сина си Ионатана: Защо Есеевият син не дойде да яде ни вчера, ни днес?

28 И Ионатан отговори на Саула: Давид настоятелно поиска позволение от мене да отиде във Витлеем, като каза:

29 Пусни ме, моля, защото семейството ни има жертва в града, и брат ми ми заръча да ида; сега, прочее, ако съм придобил твоего благоволение, позволи ми, моля, да отида и да видя братята си. Затова не дойде на царската трапеза.

30 Тогава гневът на Саула пламна против Ионатана, и той му каза: Развратени и отстъпни сине, не зная ли, че ти си избрал Есеевия син за срам на тебе и за срам на майчината ти голота?

31 Защото, докато Есеевият син живее на земята, ни ти, ни царството ти, ще се утвърди. Затова прати сега та го доведи при мене, защото непременно ще умре.

32 А Ионатан отговори на баща си Саула като му каза: Защо да се убие? що е сторил?

33 А Саул хвърли копието на него, за да го удари, от което Ионатан разбра, че баща му беше решил да убие Давида.

34 И така Ионатан стана от трапезата разярен от гняв, и не яде никаква храна втория ден на месеца; защото беше наскърбен за Давида, понеже баща му го беше опозорил.

35 И на утринта Ионатан излезе на полето, на мястото, което беше определил с Давида, и водеше със себе си едно малко момче.

36 И рече на момчето си: Тичай, намери стрелите, които ще изстрелям. И като тичаше момчето, той изстреля една стрела по-нататък от него.

37 И когато дойде момчето на мястото, гдето беше стрелата, която Ионатан изстреля, Ионатан викна след момчето казвайки: Не е ли стрелата по-нататък от тебе?

38 И Ионатан извика след момчето: Скоро побързай, не стой. И Ионатановото момче, като събра стрелите, дойде при господаря си.

39 Но момчето не знаеше нищо; само Ионатан и Давид знаеха работата.

40 Тогава Ионатан даде оръжията си на момчето, което му слугуваше, и му каза: Иди занеси ги в града.

41 А щом отиде момчето, Давид стана от едно място към юг, и като падна с лицето си на земята, поклони се три пъти; и целуваха се един друг и плакаха и двамата - а Давид твърде много.

42 И Ионатан каза на Давида: Иди с мир, както се заклехме ние двамата в Господното име, като казахме: Господ да бъде свидетел между мене и тебе, и между моето потомство и твоего потомство до века! И Давид стана та си отиде; а Ионатан влезе в града.

ГЛАВА 21

Тогава Давид дойде в Ноб при свещеника Ахимелех; и Ахимелех посрещна Давида с трепет, като му каза: Защо си сам, и няма никой с тебе?

² И Давид рече на свещеника Ахимелех: Царят ми възложи една работа и каза ми: Никой да не знае за тая работа, по която те изпращам, нито каквото съм ти заповядал; и определих на момците, еди-кое и еди-кое място.

³ А сега, що имаш на ръка? Дай в ръката ми пет хляба, или каквото се намира.

⁴ И свещеникът отговори на Давида казвайки: Нямам на ръка ни един обикновен хляб; но има осветени хлябове, - ако момците са се въздържали поне от жени.

⁵ И Давид отговори на свещеника, като му каза: Наистина жените са били далеч от нас около тия три дена откак тръгнах; и съдовете на момците са чисти; и хлябът е някак си общ, още повече понеже друг хляб се освещава днес в съда.

⁶ И тъй свещеникът му даде осветените хлябове; защото нямаше там друг хляб освен присъствения хлябове, които бяха дигнали от пред Господа, за да положат топли хлябове в деня, когато се дигнаха другите.

⁷ (А същия ден имаше там, задържан пред Господа, един от Сауловите слуги на име Доик, едомец, началник на Сауловите овчари.)

⁸ Давид още каза на Ахимелеха: А нямаш ли тук на ръка някое копие или меч? защото не взех в ръката си ни меч си, ни оръжията си, понеже царевата работа беше спешна.

⁹ И рече свещеникът: Мечът на филистимеца Голиат, когото ти уби в долината Ила, ето, обвит е в кърпа зад ефода; ако искаш да го вземеш, вземи го, защото тук няма друг освен него. И рече Давид: Няма друг като него, дай ми го.

¹⁰ Така в оня ден Давид стана, та побягна от Саула, и отиде при гетския цар Анхус.

¹¹ А слугите на Анхуса му казаха: Тоя Давид не е ли цар на земята? Не е ли той, за когото пееха ответно в хороигранията, като казваха: - Саул порази хилядите си, А Давид десетките си хиляди?

¹² И Давид като пазеше тия думи в сърцето си, много се уплаши от гетския цар Анхус.

¹³ Затова измени поведението си пред тях, като се престори на луд в ръцете им, и драскаше по вратите на портата, и оставяше лигите си да текат по брадата му.

¹⁴ Тогава Анхус каза на слугите си: Ето, виждате, че тоя човек е луд; тогава защо го доведохте при мене?

¹⁵ Малко ли са моите луди {Еврейски: Липса от луди ли имам аз.}, та сте довели тогава да прави лудории пред мене? Ще влезе ли той в дома ми?

ГЛАВА 22

Тогава Давид излезе от там, та избяга в пещерата Одолам; и братята му и целият му бащин дом, когато чуха, слязоха там при него.

² И всички, които бяха в утеснение, и всички длъжници, и всички огорчени се събраха при него, и той им стана началник; и така, с него имаше около четиристотин мъже.

³ И от там Давид отиде в Масфа моавска, та рече на моавския цар: Нека дойдат, моля, баща ми и майка ми при вас, докато узная какво ще стори Бог с мене.

⁴ И доведе ги пред моавския цар, та живяха с него през цялото време, докато Давид беше в крепостта.

- ⁵ А пророк Гад каза на Давида: Не оставай в крепостта; излез, та иди в Юдовата земя. Тогава Давид отиде и влезе в дъбравата Арет.
- ⁶ А като чу Саул, че Давид и мъжете, които бяха с него, се явили (в което време Саул седеше в Гавая под дъба в Рама, с копието си в ръка, и всичките му слуги стояха около него),
- ⁷ тогава Саул каза на слугите си, които стояха около него: Чуйте сега, вениаминци; Есеевият син ще даде ли на всички ви ниви и лозя, ще постави ли всички ви хилядници и стотници,
- ⁸ та вие всички да направите заговор против мене, и да няма кой да ми открие, че син ми е направил завет с Есеевия син, и да няма ни един от вас да го боли сърцето за мене, или да ми открие, че син ми е подигнал слугата ми против мене, да постави засада, както днес?
- ⁹ Тогава едомецът Доик, който стоеше при Сауловите слуги, проговори, казвайки: Видях Есеевият син, че дойде в Ноб при Ахимелеха Ахитововия син,
- ¹⁰ който се допита до Господа за него и му даде храна, даде му и меч на филистимеца Голиат.
- ¹¹ Тогава царят прати да повикат свещеника Ахимелеха, Ахитововия син и целия му бащин дом, свещениците, които бяха в Ноб; и те всички дойдоха при царя.
- ¹² И рече Саул: Слушай сега, сине Ахитовов. А той отговори: Ето ме, господарю мой.
- ¹³ И рече му Саул: Защо заговорихте против мене, ти и Есеевият син, та си му дал хляб и меч и си се допитал до Бога за него, за да се подигне против мене и да постави засада, както днес?
- ¹⁴ А Ахимелех в отговор рече на царя: А кой между всичките ти слуги е тъй верен като Давида, който е зет на царя, и има свободен вход при тебе {Или: Ходи по твоите повеления или, ти е съветник.} и който е почитан в дома ти?
- ¹⁵ Днес ли съм почнал да се допитвам до Бога за него? Далеч от мене! Нека не приписва царят нищо на слугата си, нито на целия ми бащин дом; защото слугата ти не знае нищо за всичко това, ни малко ни много.
- ¹⁶ Но рече царят: Непременно ще умреш, Ахимелехе, ти и целият ти бащин дом.
- ¹⁷ И царят заповяда на стражата, която стоеше около него: Обърнете се та убийте Господните свещеници, понеже и тяхната ръка е с Давида, и понеже са знаели, че той бягал, а не ми известиха. Но царевите слуги отказаха да дигнат ръцете си, за да нападнат Господните свещеници.
- ¹⁸ Тогава царят каза на Доика: Обърни се ти, та нападни свещениците. И едомецът Доик се обърна, нападна свещениците, и уби същия ден осемдесет и пет мъже, които носеха ленен ефод.
- ¹⁹ И Ноб, града на свещениците порази с остроето на ножа; мъже и жени, деца и бозайничета, говеда, осли и овци порази с острието на ножа.
- ²⁰ Но един от синовете на Ахимелеха Ахитововия син, на име Авиатар, се избави, та побягна при Давида.
- ²¹ И Авиатар извести на Давида, че Саул изби Господните свещеници.
- ²² И Давид каза на Авиатара: Оня ден, когато едомецът Доик беше там, знаех, че непременно щеше да яви работата на Саула. Аз станах причина за смъртта на всички човеци от бащиния ти дом.
- ²³ Остани с мене, не бой се; защото, който иска моя живот, онзи е който иска и твоя; но заедно с мене ти ще бъдеш в безопасност.

ГЛАВА 23

След това известиха на Давида казвайки: Ето, филистимците воюват против Кеила и разграбват гумната.

² Затова Давид се допита до Господа, като каза: Да ида ли да поразя тия филистимци? И Господ каза на Давида: Иди та поразя филистимците и избави Кеила.

³ А мъжете на Давида му рекоха: Ето, нас тук в Юдея ни е страх, а колко повече ако отидем в Кеила против филистимските войски!

⁴ Затова Давид пак се допита до Господа. И Господ му отговори казвайки: Стани слез в Кеила, защото ще предам филистимците в ръката ти.

⁵ Тогава Давид отиде с мъжете си в Кеила, воюва против филистимците, взе добитъка им, и поразя ги с голямо клане. Така Давид избави Кеилските жители.

⁶ А когато Авиатар Ахимелеховият син прибягна при Давида в Кеила, той слезна с ефод в ръката си.

⁷ И извести се на Саула, че Давид е дошъл в Кеила. И рече Саул: Бог го предаде в ръката ми, защото, щом е влязъл в град, който има порти и лостове, той е затворен.

⁸ Затова Саул свика всичките люде на война, да слязат в Кеила за да обсадят Давида и мъжете му.

⁹ Но Давид, като се научи, че Саул кроил зло против него, рече на свещеника Авиатара: Донеси тук ефода.

¹⁰ И Давид каза: Господи Боже Израилев, слугата Ти чу положително, че Саул възнамерявал да дойде в Кеила да съсипе града поради мене.

¹¹ Ще ме предадат ли Кеилските мъже в ръката му? Ще слезе ли Саул според както чу слугата Ти? Господи Боже Израилев, моля Ти се, яви на слугата Си. И рече Господ: Ще слезе.

¹² Тогава каза Давид: Кеилските мъже ще предадат ли мене и мъжете ми в Сауловата ръка? И рече Господ: Ще предадат.

¹³ Тогава Давид и мъжете му, около шестстотин души, се дигнаха та излязоха от Кеила, и отидоха гдето можаха. И извести се на Саула, че Давид се избавил от Кеила; затова той се отказа да излезе.

¹⁴ А Давид живееше в пустинята в недостъпни места, и седна в хълмистата част на пустинята Зиф. И Саул го търсеше всеки ден; но Бог не го предаде в ръката му.

¹⁵ И тъй Давид, като видя, че Саул бе излязъл да иска живота му, остана в пустинята Зиф, вътре в дъбравата.

¹⁶ Тогава Ионатан, Сауловият син, стана та отиде при Давида в дъбравата та укрепи ръката му в Бога.

¹⁷ И рече му: Не бой се; защото ръката на баща ми Саула няма да те намери; и ти ще царуваш над Израиля, а аз ще бъда втория след тебе; да! и баща ми Саул знае това.

¹⁸ И те двамата направиха завет пред Господа; и Давид остана вътре в дъбравата, а Ионатан отиде у дома си.

¹⁹ Тогава зифците дойдоха при Саула в Гавая и рекоха: Не се ли крие Давид у нас в недостъпни места вътре в дъбравата, на хълма Ехела, който е на юг от Есимон?

²⁰ Сега, прочее, царю, слез според всичкото желание на душата си да слезеш; а нашата работа ще бъде да го предадем в ръката на царя.

²¹ И рече Саул: Да сте благословени от Господа, защото ме пожалихте.

- ²² Идете, прочее, уверете се още по-точно, научете се, и вижте мястото, гдето е свърталището му, и кой го е видял там; защото ми казаха, че бил много хитър.
- ²³ И тъй, вижте и научете се, в кое от всичките скришни места се крие, а когато се върнете при мене с положително известие, ще отида с вас; и, ако е в тая земя, ще го издиря измежду всичките Юдови хиляди.
- ²⁴ И те станаха та отидоха в Зиф преди Саула. А Давид и мъжете му бяха в пустинята Маон, на полето на юг от Иесимон.
- ²⁵ И тъй, Саул и мъжете му отидоха да го търсят; защото беше известно на Давида, заради което той беше слязъл от скалата и седеше в пустинята Маон; и Саул, като чу, завтече се след Давида в пустинята Маон.
- ²⁶ И Саул ходеше от едната страна на хълма, а Давид и мъжете му от другата страна на хълма; и Давид побърза да побегне от Саула, защото Саул и мъжете му обикаляха Давида и мъжете му, за да ги хванат.
- ²⁷ Но дойде вестител при Саула та рече: Побързай да дойдеш, защото филистимците нападناха земята.
- ²⁸ Затова, Саул се върна от преследването на Давида и отиде против филистимците, по която причина нарекоха онова място Селаамалекот. {Т.е., Камък на деления, или избавление.}
- ²⁹

ГЛАВА 24

След това Давид излезе от там и седна в недостъпните места на Ен-гади; и като се върна Саул от преследването на филистимците, известиха му, казвайки: Ето, Давид е в пустинята Ен-Гади.

² И тогава Саул взе три хиляди мъже избрани, измежду целия Израил, та отиде да търси Давида и мъжете му по скалите на дивите кози.

³ И дойде при кошарите на овците край пътя, гдето имаше пещера; там Саул влезе по нуждата си {Еврейски: Да покрие нозете си.}, а Давид и мъжете му седяха по-навътре в пещерата.

⁴ И мъжете на Давида му рекоха: Ето денят, за който Господ ти каза: Ето Аз ще предам неприятеля ти в ръката ти, и ще му сториш както ти се вижда за добро. Тогава Давид стана та отрязва скришно полата на Сауловата мантия.

⁵ А по-после Давид се смути в сърцето си, за гдето отрязва Сауловата пола.

⁶ И рече на мъжете си: Да ми не даде Господ да сторя това на господаря си, Господния помазаник, да дигна ръка против него; защото е Господният помазаник.

⁷ С тия думи Давид спря мъжете си, и не ги остави да се подигнат против Саула. А Саул стана от пещерата и отиде по пътя си.

⁸ После стана Давид та излезе из пещерата и извика подир Саула казвайки: Господарю мой, царю! И когато Саул погледна отдире си, Давид се наведе с лице до земята, та се поклони.

⁹ И Давид каза на Саула: Защо слушаш думите на човеци, които казват: Ето, Давид иска злото ти?

¹⁰ Ето, днес очите ти виждат как Господ те предаде в ръката ми тоя ден в пещерата; и едни рекоха да те убия; но аз те пожалих, защото рекох: Не ща да дигна ръка против господаря си, защото е Господният помазаник.

- 11** Виж още, отче мой, виж и полата на мантията ти в ръката ми; и от това, че отрязах полата на мантията ти, но не те убих, познай и виж, че няма ни злоба, ни престъпление в ръката ми, и че не съм съгрешил против тебе, при все че ти гониш живота ми, за да го отнемеш.
- 12** Господ нека съди между мене и тебе, и Господ нека ми въздаде за тебе; обаче моята ръка не ще се дигне против тебе.
- 13** Както казва поговорката на древните: От беззаконните произхожда беззаконие; но моята ръка не ще се дигне против тебе.
- 14** Подир кого е излязъл Израилевият цар? Кого преследваш ти? Подир умряло куче, подир една бълха.
- 15** Господ, прочее, нека бъде съдия и нека съди между мене и тебе, нека види, нека се застъпи за делото ми, и нека ме избави от ръката ти.
- 16** И като изговори Давид тия думи на Саула, рече Саул: Това твоят глас ли е, чадо мое Давиде? И Саул плака с висок глас.
- 17** И рече на Давида: Ти си по-праведен от мене, защото ти ми въздаде добро, а аз ти въздадох зло.
- 18** И ти показва днес, че си ми сторил добро, защото, когато Господ бе ме предал в ръцете ти, ти не ме уби.
- 19** Понеже кой, като намери неприятеля си, би го оставил да си отиде по пътя невредим? Господ, прочее, да ти въздаде добро за това, което ти ми направи днес.
- 20** И сега, ето, познавам че наистина ти ще станеш цар, и че Израилевото царство ще се утвърди в твоята ръка.
- 21** Сега, прочее, закълни ми се в Господа, че няма да изтребиш потомството ми след мене, и че няма да погребеш името ми от бащиния ми дом.
- 22** И Давид се закле на Саула. Тогава Саул си отиде у дома си, а Давид и мъжете му се изкачиха на твърдото място.

ГЛАВА 25

В това време Самуил умря; и целият Израил се събра та го оплакаха, и погребяха го в къщата му в Рама. И Давид стана та слезе в пустинята Фаран.

2 И имаше в Маон един човек, чиято работа беше на Кармил; и тоя човек беше много богат, и имаше три хиляди овци и хиляда кози; и стрижеше овците си на Кармил.

3 Името на човека беше Навал, а името на жена му Авигея; и жената беше благоразумна и красива, а мъжът opak и нечестив в делата си; и той беше от Халевовия род {Или: С кучешки нрави.}.

4 И като чу Давид в пустинята как Навал стришел овците си,

5 изпрати десет момъка; и Давид каза на момците: Качете се на Кармил та идете при Навала, и поздравете го от мое име като кажете:

6 Здравей! мир и на тебе, мир и на дома ти, мир и на всичко що имаш!

7 И сега чух, че си имал стригачи; ето, не повредихме овчарите ти, които бяха с нас, нито им се изгуби нещо през цялото време, когато бяха на Кармил.

8 Попитай момците си, и ще ти кажат. Прочее, нека придобият моите момци твоего благоволение, защото в добър ден дойдохме; дай, моля, на слугите си и на сина си Давида каквото ти дава ръка.

⁹ И тъй, Давидовите момци дойдоха та говориха на Навала според всички тия думи от името на Давида, - и млъкнаха.

¹⁰ Но Навал отговори на Давидовите слуги, казвайки: Кой е Давид? и кой е Есеевият син? Много са станали днес слугите, които бягат всеки от господаря си.

¹¹ И така, да взема ли хляба си, и водата си, и закланото, което заклах за стригачите си, та да ги дам на човеци, които не знам от къде са?

¹² И Давидовите момци се върнаха по пътя си, та си отидоха, и като дойдоха известиха на Давида всички тия думи.

¹³ Тогава Давид каза на мъжете си: Препашете всеки меча си; и препасаха всеки меча си; така и Давид препаса меча си; и излязоха подир Давида около четиристотин мъже, а двеста останаха при вещите.

¹⁴ А един от момците извести на Наваловата жена Авигея, казвайки: Ето, Давид прати човеци от пустинята за да поздравят нашия господар; а той се спусна върху тях.

¹⁵ Но тия мъже бяха много добри към нас; ние не бяхме повредени, нито изгубихме нещо, докато дружехме с тях, когато бяхме в полето;

¹⁶ те бяха като стена около нас и денем и нощем през всичкото време, докато бяхме с тях и пасяхме овците.

¹⁷ Прочее, знай това и размисли, какво ще направиш; защото зло е решено против господаря ни и против целия му дом; понеже той е толкоз злонрав човек, щото никой не може да му продума.

¹⁸ Тогава Авигея побърза та взе двеста хляба, два меха вино, пет сготвени овци, пет мери пържено жито, сто грозда сухо грозде и двеста низаници смокини, и ги натовари на осли.

¹⁹ И рече на момчетата си: Вървете пред мене; ето аз ида след вас. Но на мъжа си Навала не каза нищо.

²⁰ И като седеше тя на осела и слизаше под сянката на гората, ето, Давид и мъжете му слизаха към нея; и тя ги среща.

²¹ А Давид беше казал: Наистина напразно съм пазил всичко що имаше тоз човек в пустинята, и нищо не се изгуби от всичко що имаше; но пак той ми въздаде зло за добро.

²² Така да направи Бог на Давидовите неприятели, да! и повече да притури, ако до утрешната зора оставя едно мъжко {Еврейски: Пикаещ в стена.} от всичко що е негово.

²³ И Авигея, като видя Давида побърза та слезе от осела, и падна пред Давида на лицето си, та се поклони до земята.

²⁴ И, като припадна при нозете му, рече: На мене, господарю мой, на мене нека бъде това нечестие; и нека говори, моля, слугинята ти в ушите ти; и послушай думите на слугинята си.

²⁵ Моля, нека господарят ми не обръща никакво внимание на тоя злонрав човек Навала; защото каквото е името му такъв е и той; Навал {Т.е., Безумен.} е името му, и безумие обитава в него; а пък аз, твоята слугиня, не видях момците на господаря си, които си пратил.

²⁶ Сега, прочее, господарю мой, в името на живия Господ и на живота на душата ти, понеже Господ те е въздържал от кръвопролитие и от самоотмъщаване с ръката ти, то вразите ти, и тия, които искат зло на господаря ми, нека бъдат като Навала.

²⁷ И сега тоя подарък {Еврейски: това благословение.}, който твоята слугиня донесе

на господаря си, нека се даде на момците, които следват господаря ми.

28 Прости, моля, грешката на слугинята си, защото Господ непременно ще направи за господаря ми твърд дом, понеже господарят ми воюва в Господните войни. И зло не се намери в тебе никога.

29 И при все, че се е дигнал човек да те гони и да иска живота ти, пак животът на господаря ми ще бъде вързан във вързопа на живите при Господа твоя Бог; а животът на неприятелите ти Той ще изхвърли като отсред прашка.

30 И когато Господ постъпи към господаря ми според всичките благости, които е говорил за тебе, и те постави управител над Израиля,

31 тогава това не ще ти бъде причина за съжаление, нито причина да се спъва сърцето на господаря ми, гдето си пролял невинна кръв, или гдето господарят ми е отмъстил сам за себе си; но когато Господ направи добро на господаря ми, тогава спомни слугинята си.

32 Тогава Давид каза на Авигея: Благословен да бъде Господ Израилевия Бог, Който те изпрати днес да ме посрещнеш;

33 и благословен съвета ти; и благословена ти, която ме въздържа днес от кръвопролитие и от самоотмъщаване с ръката ми.

34 Защото действително, заклевам се в живота на Господа Израилевия Бог, Който ме въздържа да не ти сторя зло, ако не беше побързала да дойдеш да ме посрещнеш, то до утрешната зора нямаше да остане на Навала нито едно мъжко.

35 И така Давид взе от ръката ѝ онова, що му бе донесла; и рече ѝ: Иди в дома си с мир; виж, послушах думите ти и те приех.

36 А Авигея дойде при Навала, и, ето, той имаше в дома си гощавка, като царска гощавка; и Наваловото сърце беше весело в него, понеже той беше крайно пиян, затова, до утрешната зора тя не му извести нищо, ни малко, ни много.

37 Но на утринта, като изтрезня Навал, жена му му разказа тия работи; и сърцето му примря в него, и той стана като камък.

38 И около десет дена подир това Господ порази Навала, та умря.

39 А когато чу Давид, че умрял Навал, рече: Благословен да бъде Господ, Който отсъди съдбата ми за обидата ми от Навала, и въздържа слугата Си да не стори зло; защото Господ обърна злобата на Навала върху главата му. И Давид прати да говорят на Авигея, за да я вземе за жена.

40 И когато Давидовите слуги дойдоха при Авигея в Кармил, говориха ѝ казвайки: Давид ни прати при тебе да те вземе за жена.

41 И тя стана та се поклони с лицето си до земята и рече: Ето, слугинята ти е служителка да мие нозете на господаревите си слуги.

42 Тогава Авигея побърза та стана и се качи на осел, заедно с пет нейни момичета, които отиваха подир нея; и отиде след пратениците на Давида, и му стана жена.

43 Давид взе още и Ахиноам от Езраел; и тия двете му станаха жени.

44 А Саул беше дал дъщеря си Михала, Давидовата жена, на Фалтия Лаисовия син, който беше от Галим.

ГЛАВА 26

Тогава дойдоха зифците при Саула в Гавая и рекоха: Не се ли крие Давид в хълма Ехела срещу Есимон?

² И тъй Саул стана та слезе в зифската пустиня, като водеше със себе си три хиляди мъже избрани от Израиля, та търси Давида в зифската пустиня.

³ И Саул разположи стана си на върха Ехела, който е срещу Есимос, край пътя. А Давид се намираше в пустинята; и като се научи, че Саул идвал отдире му в пустинята,

⁴ Давид прати съгледачи та разбра, че Саул наистина бе дошъл.

⁵ И Давид стана та дойде на мястото, гдето Саул беше разположил стана си, и Давид съгледа мястото, гдето лежеше Саул и Авенир Нировият син, военачалникът му. А Саул лежеше в оградата от коли, и людете бяха разположени около него.

⁶ Тогава Давид проговори и рече на хетееца Ахимелех и на Ависея Саруиния син, Иоавовия брат: Кой ще слезе с мене при Саула в стана. И рече Ависей: Аз ще сляза с тебе.

⁷ И тъй, Давид и Ависей дойдоха през нощта при людете; и, ето, Саул лежеше заспал в оградата от коли, и копието му беше забито в земята при главата му; а Авенир и людете лежаха около него.

⁸ Тогава Ависей каза на Давида: Бог предаде днес врага ти в ръката ти; сега, прочее, нека го поразя с копието до земята с един удар и няма да повторя.

⁹ А Давид рече на Ависея: Да го не погубиш; защото кой може да дигне ръка против Господния помазаник и да бъде невинен?

¹⁰ Рече още Давид: Бъди уверен, както си в живота на Господа, че Господ ще го поразя; или денят му ще дойде, и ще умре; или ще влезе в сражение и ще загине.

¹¹ Да ми не даде Господ да дигна ръка против Господния помазаник! Но вземи сега, моля, копието, което е при главата му, и стомната с водата, па да си отидем.

¹² И тъй, Давид взе копието и стомната с водата, които бяха при Сауловата глава, та си отидоха; никой не видя, никой не усети, и никой не се събуди; защото всичките спяха, понеже дълбок сън от Господа бе паднал на тях.

¹³ Тогава Давид мина насреща та застана на върха на хълма от далеч, като имаше между тях голямо разстояние,

¹⁴ и Давид извика към людете и към Авенира Нировия син, като каза: Не отговаряш ли, Авенире? И Авенир в отговор рече: Кой си ти, що викаш към царя?

¹⁵ И Давид каза на Авенира: Не си ли ти доблестен мъж? и кой е подобен на тебе между Израиля? Защо, прочее, не пазиш господаря си царя? понеже един от людете влезе да погуби господаря ти царя.

¹⁶ Не е добро това, което стори ти; в името на живия Господ вие заслужавате смърт, понеже не опазихте господаря си, Господния помазаник. И сега, вижте, где е копието на царя и стомната с водата, която беше при главата му.

¹⁷ А Саул позна Давидовия глас, и рече: Твоят глас ли е, чадо мое, Давиде? И Давид рече: Моят глас е, господарю мой, царю.

¹⁸ Рече още: Защо преследва господарят ми така слугата си? Какво съм сторил? или какво зло има в ръката ми?

¹⁹ И сега, моля, нека чуе господарят ми царят думите на слугата си. Ако Господ те е подигнал против мене, нека приеме жертва; но ако това са хора, човеци, те нека бъдат проклетни пред Господа, защото са ме пропъдили, така щото днес нямам участие в даденото от Господа наследство, като ми казват: Иди служи на други богове.

²⁰ Сега, прочее, нека падне кръвта ми на земята далеч от Господното присъствие; защото Израилевият цар е излязъл да търси една бълха, като кога гони някой яребица в горите.

²¹ Тогава рече Саул: Съгрших; върни се, чадо мое, Давиде; защото няма вече да ти сторя зло, понеже животът ми беше днес скъпоценен пред очите ти; ето, безумие сторих и направих голяма погрешка.

²² А Давид в отговор рече: Ето царското копие; нека дойде един от момците да го вземе.

²³ А Господ да въздаде на всекиго според правдата му и верността му; защото Господ те предаде днес в ръката ми, но аз отказах да дигна ръката си против Господния помазаник.

²⁴ Ето, прочее, както твоят живот бе днес много ценен пред моите очи, така и моят живот нека бъде много ценен пред очите на Господа, и Той да ме избави от всичките скърби.

²⁵ Тогава Саул каза на Давида: Да си благословен, чадо мое, Давиде! ти непременно ще извършиш велики дела, и без друго ще надделееш. И така, Давид отиде в пътя си; а Саул се върна на мястото си.

ГЛАВА 27

Тогава Давид каза в сърцето си: Най-сетне ще загина един ден от Сауловата ръка: няма по-добро за мене отколкото да избягам по-скоро във филистимската земя; тогава Саул ще се отчая и няма вече да ме търси по всичките предели на Израеля; така ще се отърва от ръката му.

² Затова, Давид стана с шестте стотин мъже, които бяха с него и отиде при гетския цар Анхуса Маоховия син.

³ И Давид остана да живее при Анхуса в Гет, той и мъжете му, всеки със семейството си, и Давид с двете си жени, езраелката Ахиноам, и кармилката Авигея, Наваловата жена.

⁴ И когато известиха на Саула, че Давид побягнал в Гет, той не го потърси вече.

⁵ И Давид каза на Анхуса: Ако съм придобил сега твоето благоволение, нека ми се даде място в някой от полските градове, да живея там; защо да живее слугата ти при тебе в царския град?

⁶ И в същия ден Анхус му даде Сиклаг; затова, Сиклаг принадлежи на Юдовите царе и до днес.

⁷ А времето, което Давид прекара в земята на филистимците бе една година и четири месеца.

⁸ И Давид и мъжете му възлязоха та нападнаха гесурийците, гезерейците и амаличаните (защото те бяха жителите на земята от старо време), до Сур и дори до Египетската земя.

⁹ Давид опустошаваше земята, и не оставаше жив ни мъж, ни жена; и грабеше овци, говеда, осли, камили и дрехи; и като се връщаше, дохождаше при Анхуса.

¹⁰ И Анхус казваше на Давида: Где нападнахте днес? А Давид казваше: Южната част на Юда, и южната земя на ерамеилците и южната земя на кенейците.

¹¹ Давид не оставаше жив ни мъж ни жена, които да бъдат доведени в Гет, понеже си думаше: Да не би да долагат против нас, казвайки: Така направи Давид, и такъв е

бил обичаят му през цялото време откак е живял във филистимската земя.

¹² И Анхус вярваше на Давида, и си казваше: Той е направил себе си съвсем омразен на хората си Израила; затова ще ми бъде слуга за винаги.

ГЛАВА 28

Втия дни филистимците събраха войските си за война, за да воюват против Израила. И Анхус каза на Давида: Знай положително, че ще отидеш с мене в множеството, ти и мъжете ти.

² И Давид рече на Анхуса: Ти наистина ще познаеш какво може слугата ти да извърши. А Анхус каза на Давида: Затова ще те направя пазач на главата ми за всегда.

³ А Самуил беше умрял, и целият Израил беше го оплакал и беше го погребал в града му Рама. А Саул беше отстранил от земята запитвачите на зли духове и врачовете.

⁴ И тъй, филистимците се събраха и дойдоха та разположиха стана си в Сунам; също и Саул събра целия Израил, и разположиха стана си в Гелбуе.

⁵ А Саул, когато видя стана на филистимците, уплаши се, и сърцето му се разтрепера твърде много.

⁶ И Саул се допита до Господа; но Господ не му отговори, нито чрез сънища, нито чрез Урима, нито чрез пророци.

⁷ Тогава Саул каза на слугите си: Потърсете ми някоя запитвачка на зли духове, за да ида при нея и да направя допитване чрез нея. И слугите му му рекоха: Ето, има в Ендор една запитвачка на зли духове.

⁸ И така, Саул се предреши като облече други дрехи, и отиде, той и двама мъже с него, та дойдоха при жената през нощта; и Саул ѝ рече: Почародействуй ми, моля, чрез запитване зли духове, и възведи ми, когото ти кажа.

⁹ А жената му каза: Ето, ти знаеш що направи Саул, как изстреби от земята запитвачите на зли духове и врачовете; тогава защо впримчваш живота ми та да ме умъртвят?

¹⁰ Но Саул ѝ се закле в Господа, казвайки: Заклевам се в живота на Господа, няма да ти се случи никакво зло за това.

¹¹ Тогава жената рече: Кого да ти възведа? А той каза: Самуила ми възведи.

¹² И когато жената видя Самуила, извика със силен глас; и жената говори на Саула и рече: Защо ме измами? Ти си Саул.

¹³ И рече ѝ царят: Не бой се; но ти какво видя? И жената каза на Саула: Видях един бог който възлизаше из земята.

¹⁴ И рече ѝ: Какъв е изгледът му? А тя рече: Един старец възлиза, и е обвит с мантия. И Саул позна, че това беше Самуил, и наведе се с лицето си до земята та се поклони.

¹⁵ И Самуил каза на Саула: Защо ме обезпокои, като ме направи да възляза? И Саул отговори: Намирам се в голямо утеснение, защото филистимците воюват против мене, а Бог се е отдалечил от мене, и не ми отговаря вече нито чрез пророци, нито чрез сънища; затова повиках тебе да ми явиш що да правя.

¹⁶ Тогава Самуил рече: А защо се допитваш до мене, като Господ се е отдалечил от тебе и ти е станал неприятел?

¹⁷ Ето, Господ си извърши, според както бе говорил чрез мене; защото Господ

откъсна царството от твоята ръка и го даде на ближния ти Давида.

18 Понеже ти не се покори на гласа на Господа, като не извърши върху Амалика според големия Му гняв, затова Господ ти направи това нещо днес.

19 При това, Господ ще предаде Израиля с тебе в ръката на филистимците; и утре ти и синовете ти ще бъдете при мене; и Господ ще предаде множеството на израилтяните в ръката на филистимците.

20 Тогава Саул изведнъж падна цял прострян на земята, защото се уплаши много от Самуиловите думи; нямаше сила в него, понеже не бе вкусил храна през целия ден и през цялата нощ.

21 А жената дойде при Саула, и като видя, че беше много разтревожен, каза му: Ето, слугинята ти послуша гласа ти; турих живота си в опасност {Еврейски: Ръката си.}, и покорих се на думите, които ми говори.

22 Сега, прочее, послушай и ти, моля, гласа на слугинята си, и нека сложа малко хляб пред тебе, та яж, за да имаш сила, когато отидеш на път.

23 Но той отказа, като думаше: Не ща да ям. Слугите му, обаче, и жената го принудиха, та послуша думите им; и стана от земята та седна на леглото.

24 А жената имаше в къщата угоено теле, и побърза та го закла; и взе брашно та замеси и изпече от него безквасни пити;

25 и го донесе пред Саула и пред слугите му, та ядоха. Тогава те станаха та си отидоха през същата нощ.

ГЛАВА 29

Филистимците, прочее, събраха всичките си войски в Афек; а израилтяните разположиха стана си при извора, който е в Езраел.

2 И филистимските началници заминаваха със стотините си и с хилядите си войници; а Давид и мъжете му идеха отдире с Анхуса.

3 Тогава рекоха филистимските военачалници: Що търсят тука тия евреи? И Анхус каза на филистимските военачалници: Това не е ли Давид, слугата на Израилевия цар Саул, който е бил с мене през тия дни или години? и аз не съм намерил в него никаква грешка откакто е преминал откъм мене до днес.

4 Обаче, филистимските военачалници му се разгневиха, и филистимските военачалници му рекоха: Изпрати този човек и нека се върне на мястото, което си му определил и да не слиза с нас в битката, да не би в боя да ни стане противник; защото как би се примирил този с господаря си, ако не с главите на тия мъже?

5 Той не е ли Давид, за когото пееха ответно в хороигранията, като казваха: - Саул порази хилядите си, А Давид десетките си хиляди?

6 Тогава Анхус повика Давида, та му рече: В името на живия Господ, ти си бил честен, и излизането ти и влизането ти с мене във войската е угодно пред очите ми; защото не съм намерил зло в тебе от деня, когато си дошъл при мене до днес; обаче началниците не са добре разположени към тебе.

7 Сега, прочее, върни се та си иди с мир, да не би да причиниш незадоволство у филистимските началници.

8 А Давид каза на Анхуса: Но що съм сторил? и що си намерил ти в слугата си откак съм пред тебе до днес, та да не мога да ида да воювам против неприятелите на господаря си царя?

9 И Анхус в отговор каза на Давида: Зная, че си угоден пред очите ми, като Божий

ангел; все пак, обаче, филистимските военачалници рекоха: Да не отива той с нас в битката.

¹⁰ Сега, прочее, стани утре рано със слугите на господаря си, които дойдоха с тебе; и като станете утре рано, щом се развидели, идете си.

¹¹ И тъй, на утринта Давид и мъжете му станаха рано, за да си идат и да се върнат във филистимската земя. А филистимците отидоха в Езраел.

ГЛАВА 30

И когато на третия ден Давид и мъжете му влязоха в Сиклаг, амаличаните бяха нападнали южната страна и Сиклаг, и бяха опустошили Сиклаг и бяха го изгорили с огън.

² Бяха запленили и жените, които се намираха в него; не бяха убили никого, ни малък, ни голям, но бяха ги откарали и бяха отишли в пътя си.

³ А когато Давид и мъжете му дойдоха в града, ето, беше изгорен с огън, и жените им, синовете им и дъщерите им пленени.

⁴ Тогава Давид и хората, които бяха с него, плакаха с висок глас, докато не им остана вече сила да плачат.

⁵ Също и двете Давидови жени бяха пленени, езраелката Ахиноам и Авигея жената на кармилеца Навал.

⁶ И Давид се наскърби много, защото хората говореха да го убият с камъни, понеже душата на всички люде беше преогорчена, всеки за синовете си и дъщерите си; а Давид се укрепи в Господа своя Бог.

⁷ Тогава Давид каза на свещеника Авиатара, Ахимелеховия син: Донеси ми тук, моля, ефода. И Авиатар донесе ефода при Давида.

⁸ И Давид се допита до Господа, казвайки: Да преследвам ли този полк? ще ги стигна ли? А Той му отговори: Преследвай, защото без друго ще ги стигнеш, и непременно ще отървеш всичко.

⁹ Тогава Давид отиде с шестте стотин мъже, които бяха с него, и дойдоха до потока Восор, дето се спряха изостаналите надире;

¹⁰ понеже останаха надире двеста души, които бяха до там уморени, щото не можаха да преминат потока Восор. А Давид и четиристотин мъже преследваха;

¹¹ и на полето намериха един египтянин, когото доведоха при Давида; и дадоха му хляб та яде, и напоиха го с вода,

¹² дадоха му и част от низаница смокини и два грозда сухо грозде; и като яде, духът му се върна в него, защото три дена и три нощи не беше ял хляб, нито беше пил вода.

¹³ И Давид му каза: Чий си? и от где си? И той рече: Аз съм младеж египтянин, слуга на един амаличанин; и господарят ми ме остави понеже се разболях преди три дена.

¹⁴ Ние нападнахме южната земя на херетците, и Юдовите земи, и южната земя на Халева, и изгорихме Сиклаг с огън.

¹⁵ Тогава Давид му каза: Завеждаш ли ме при този полк? А той рече: Закълни ми се в Бога, че няма да ме убиеш, нито ще ме предадеш в ръката на господаря ми, и ще те заведа при този полк.

¹⁶ И когато го заведе, ето, те бяха разпръснати по цялата местност та ядяха, пиеха и се веселяха поради всичките големи користи, които бяха взели от филистимската земя и от Юдовата земя.

- 17** И Давид ги поразяваше от зората дори до вечерта срещу другия ден, тъй че ни един от тях не се избави, освен четиристотин момци, които се качиха на камили и побягнаха.
- 18** Така Давид отърва всичко що бяха взели амаличаните; също и двете си жени отърва Давид.
- 19** Не им се изгуби нищо, ни малко ни голямо, ни синове, ни дъщери, ни корист, ни какво да било нещо, което бяха заграбили от тях; Давид върна всичко.
- 20** Също Давид взе всичките овци и говеда; и като караха тая черда пред него, казваха: Тия са Давидовите користи.
- 21** И когато дойде Давид при двестате мъже, които бяха до там уморени, щото не можаха да следват Давида, и които бяха оставили при потока Восор, те излязоха да посрещнат Давида и да посрещнат людете, които бяха с него; и когато се приближи Давид при людете, поздрави ги.
- 22** А всичките лоши и развратени мъже от ония, които бяха ходили с Давида, проговориха казвайки: Понеже тия не дойдоха с нас, не ще им дадем от користите, които отървахме, освен на всекиго жена му и чадата му; тях нека вземат и да си отидат.
- 23** Но Давид каза: Не бива да постъпите така, братя мои, с ония неща, които ни даде Господ, Който ни опази и предаде в ръката ни полка що бе дошъл против нас.
- 24** И кой би послушал тия ваши думи? Но какъвто е делът на участващия в боя, такъв ще бъде делът и на седящия при вещите; по равно ще се делят користите помежду им.
- 25** И така ставаше от оня ден и нататък; той направи това закон и повеление в Израиля, както е и до днес.
- 26** А когато Давид дойде в Сиклаг, изпрати от тия користи на Юдовите старейшини, на приятелите си, и рече: Ето ви подарък от користите взети от Господните врагове.
- 27** Изпрати на ония, които живееха във Ветил, на ония в южния Рамот, на ония в Ятир,
- 28** на ония в Ароир, на ония в Сифмот, на ония в Естемо,
- 29** на ония в Рахал, на ония в градовете на ерамеилците, на ония в градовете на кенейците,
- 30** на ония в Хорма, на ония в Хорасан, на ония в Атах,
- 31** на ония в Хеврон, и на ония във всичките места, гдето Давид и мъжете му се навъртаха.

ГЛАВА 31

А филистимците воюваха против Израиля; и Израилевите мъже побягнаха от филистимците и паднаха убити в хълма Гелвуде.

2 И филистимците настигнаха Саула и синовете му; и филистимците убиха Сауловите синове Ионатана, Авинадава и Мелхусуя.

3 И битката се засилваше против Саула, и стрелците го улучиха; и той бе тежко ранен от стрелците.

4 Тогава Саул каза на оръженосеца си: Изтегли меча си, та ме прободи с него, за да не дойдат тия необрязани та ме прободат и се поругаят с мене. Но оръженосецът му не прие, защото много се боеше. Затова Саул взе меча си та падна върху него.

- ⁵ И като видя оръженосецът му, че Саул умря, падна и той на меча си и умря с него.
- ⁶ Така умря Саул, тримата му сина, оръженосецът му, и всичките му мъже заедно в същия онзи ден.
- ⁷ Тогава Израилевите мъже, които бяха оттатък долината и отвъд Иордан, като видяха, че Израилевите мъже бягаха, и че Саул и синовете му измряха, напуснаха градовете, та побягнаха; а филистимците дойдоха и се заселиха в тях.
- ⁸ А на следния ден, когато филистимците дойдоха да съблекат убитите, намериха Саула и тримата му сина паднали на хълма Гелвуде.
- ⁹ И отсякоха главата му и снеха оръжията му, и изпратиха човеци навред из филистимската земя, за да разнесат известие в капищата на идолите си и между людете.
- ¹⁰ И оръжията му положиха в капището на асартите, а тялото му обесиха на стената на Ветсан.
- ¹¹ А като чуха жителите на Явис-галаад това, което филистимците направиха на Саула,
- ¹² всичките храбри мъже станаха и, като ходиха цялата нощ, снеха тялото на Саула и телата на синовете му от стената на Ветсан, и като дойдоха в Явис, там ги изгориха.
- ¹³ И взеха костите им та ги закопаха под дървото в Явис, и постиха седем дена.

For other languages please go to www.wordproject.org